

**บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย
ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์**
**Expected and Actual Roles of Rubber Authority of Thailand in The View of Rubber
Farmers Regarding to Farmers and The Institute of Rubber Farmer Development
in Prachuap Khiri Khan Province**

ธรรมพร พงศ์พัฒนะพฤทธิ
Thammaporn Pongpatanapruet

**สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์**

**A Minor Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Business Administration**

Prince of Songkla University

2559

**บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย
ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์**
**Expected and Actual Roles of Rubber Authority of Thailand in The View of Rubber
Farmers Regarding to Farmers and The Institute of Rubber Farmer Development
in Prachuap Khiri Khan Province**

ธรรมพร พงศ์พัฒนะพฤทธิ
Thammaporn Pongpatanapruet

**สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์**

**A Minor Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Business Administration**

Prince of Songkla University

2559

ชื่อสารนิพนธ์ บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ผู้เขียน นางสาวธรรมพร พงศ์พัฒนะพฤทธิ์

สาขาวิชา บริหารธุรกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ดร.ทิพวรรณ จันทร์ฉวี โชติ)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธานกรรมการ
(ดร.ทิพวรรณ จันทร์ฉวี โชติ)

.....กรรมการ
(ดร.พัฒน์จิ โกลัญจนาท)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธีรศักดิ์ จินดาบถ)

.....
(ดร.ธนาวุธ แสงกาสนีย์)

ผู้อำนวยการหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ

ชื่อสารนิพนธ์ บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ผู้เขียน นางสาวธรรมพร พงศ์พัฒนะพฤทธิ

สาขาวิชา บริหารธุรกิจ

ปีการศึกษา 2558

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้ ได้แก่ เกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางกับการยางแห่งประเทศไทยในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 280 คน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม วิเคราะห์ผลทางสถิติด้วยค่าความถี่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบ t-test, F-test (One-Way ANOVA) วิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่โดยวิธี Least Significant Difference (LSD) และค่าความกว้างของช่องว่าง (GAP)

ผลการวิจัยพบว่า เกษตรกรให้ความสำคัญไว้วางใจต่อการยางแห่งประเทศไทยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากโดยมีความไว้วางใจมากที่สุดในด้านความตรงไปตรงมา และบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีความคาดหวังมากที่สุดในด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง และมีบทบาทปฏิบัติจริงมากที่สุดในด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ เมื่อเปรียบเทียบบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของเกษตรกร พบว่า เกษตรกรที่มีระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีบทบาทที่คาดหวังและได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความกว้างของช่องว่างระหว่างบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย พบว่า การปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยอยู่ในระดับต่ำกว่าที่เกษตรกรคาดหวังในทุกด้าน

Minor Thesis Title Expected and Actual Roles of Rubber Authority of Thailand in The View of Rubber Farmers Regarding to Farmers and The Institute of Rubber Farmer Development in Prachuap Khiri Khan Province

Author Miss Thammaporn Pongpatananpruet

Major Program Business Administration

Academic Year 2015

ABSTRACT

This research aimed to study the expected and actual roles of Rubber Authority of Thailand in rubber farmer's perspectives on the development of farmers and The Institute of Rubber Farmer Development in Prachuap Khiri Khan Province. 280 questionnaires were distributed to members of the Institute of Rubber Farmer who registered to Rubber Authority of Thailand in Prachuap Khiri Khan Province. The data of this research were analyzed by using descriptive statistics including Arithmetic Mean, Standard Deviation, t-test, F-test (One-Way ANOVA) and Least Significant Difference (LSD).

The research found that rubber farmers in The Institute of Rubber Farmer Development, Prachuap Khiri Khan Province had a high level of trust in Rubber Authority of Thailand, and the most important factor contributed to a high level of trust was the straightforwardness. Also, overall expected roles of the Rubber Authority of Thailand was perceived to be at a high level with the most expectation to the management for rubber farmer's benefit. The actual roles of Rubber Authority of Thailand was perceived at a moderate level with the most important factors including promotion and education of harvesting and rubber processing process. When compared to both expected and actual perceived roles by demographic factors, the research results revealed that education and incomes had statistically significant difference at 0.05 level. Plus, it was found that the actual roles of Rubber Authority of Thailand were all perceived roles and lower than the expected roles in every area.

กิตติกรรมการประกาศ

การศึกษานิตยสารนิพนธ์เรื่อง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สำเร็จลงได้ด้วยดีเนื่องจากได้รับความกรุณาและความช่วยเหลือจาก ดร.ทิพวรรณจันทมนิ โขติ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์หลัก ดร.พัฒน์นิ โกฎินาต ผศ.ดร.ธีรศักดิ์ จินดาบถ กรรมการ ซึ่งสละเวลาให้ความรู้ คำแนะนำ คำปรึกษาและตรวจแก้ไขสารนิพนธ์ให้ออกมาสมบูรณ์ที่สุด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามวิจัยในครั้งนี้ ตลอดจนผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือในการอำนวยความสะดวกให้กับผู้วิจัยในจัดเก็บข้อมูลได้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณสำหรับคณาจารย์หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ ที่ได้มอบความรู้อันเป็นประโยชน์ ถ่ายทอดความรู้ต่างๆ ให้แก่ผู้วิจัย และเพื่อนร่วมรุ่น MBA25 ที่ช่วยเหลือกันในทุกๆด้าน

ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่ให้การศึกษาแก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้พบประสบการณ์ที่ดีมากมายหลายอย่าง และเป็นสถาบันที่ผู้วิจัยรู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นลูกพระบิดา

ขอขอบพระคุณสำหรับกำลังใจจาก บิดามารดา สมาชิกในครอบครัว และเพื่อนที่คอยสนับสนุนและให้กำลังใจกันเสมอมา

ท้ายที่สุดนี้ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลการวิจัยของสารนิพนธ์ครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการยางแห่งประเทศไทยและผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย หากมีสิ่งผิดพลาดหรือข้อบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับและขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ธรรมพร พงศ์พัฒนะพฤทธิ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
ABSTRACT	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญ	(6)
รายการตาราง	(8)
รายการภาพประกอบ	(10)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	2
1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาท	7
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความคาดหวัง	10
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับความไว้วางใจ	12
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
2.5 กรอบแนวคิดที่ใช้ศึกษา	20
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย	21
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	21
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	22
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	33
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย	33

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิจัย	35
4.1 ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	36
4.2 ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนา เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	39
4.3 บทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกรต่อการยาง แห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	44
4.4 ความสัมพันธ์ปัจจัยส่วนบุคคลกับบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริง ของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและ สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	56
4.5 ความสัมพันธ์ของความไว้วางใจต่อบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริง ของเกษตรกรในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	69
บทที่ 5 สรุปผลการศึกษา อภิปราย และ ข้อเสนอแนะ	72
5.1 สรุปผลการศึกษา	72
5.2 อภิปรายผล	78
5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	84
5.4 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	86
บรรณานุกรม	87
ภาคผนวก ก	91
ภาคผนวก ข	101
ประวัติผู้เขียน	111

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	แสดงองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อยของความไว้วางใจ	15
2.2	แสดงแบบสรุปแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความไว้วางใจจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
3.1	แสดงแบบสรุปคำถามความไว้วางใจด้านศักยภาพ	23
3.2	แสดงแบบสรุปคำถามความไว้วางใจด้านการสื่อสาร	24
3.3	แสดงแบบสรุปคำถามความไว้วางใจด้านการเอาใจใส่ดูแล	25
3.4	แสดงแบบสรุปคำถามความไว้วางใจด้านความตรงไปตรงมา	26
3.5	แสดงแบบสรุปคำถามจากแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทยยุทธศาสตร์ที่ 5	28
4.1	แสดงจำนวนความถี่และค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม	36
4.2	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความไว้วางใจโดยรวม	39
4.3	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความไว้วางใจด้านศักยภาพ	40
4.4	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความไว้วางใจด้านการสื่อสาร	41
4.5	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความไว้วางใจด้านการดูแลเอาใจใส่	42
4.6	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความไว้วางใจด้านความตรงไปตรงมา	43
4.7	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงโดยรวม	44
4.8	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม	46
4.9	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ	47
4.10	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง	49

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
4.11	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริง ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย	51
4.12	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริง ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และการตลาด	52
4.13	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริง ด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง	54
4.14	แสดงความแตกต่างของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงจำแนกตามเพศ	56
4.15	แสดงความแตกต่างของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงจำแนกตามอายุ	57
4.16	แสดงความแตกต่างของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงจำแนกตามระดับการศึกษา	58
4.17	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของบทบาทที่คาดหวังจำแนกตามระดับการศึกษา	59
4.18	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของบทบาทปฏิบัติจริงจำแนกตามระดับการศึกษา	60
4.19	แสดงความแตกต่างของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	61
4.20	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของบทบาทที่คาดหวังจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	63
4.21	แสดงการเปรียบเทียบรายคู่ของบทบาทปฏิบัติจริงจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน	64
4.22	แสดงความแตกต่างของบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงจำแนกตามสถานะขึ้นทะเบียน	65
4.23	แสดงการหาช่องว่างระหว่างบทบาทปฏิบัติจริงกับบทบาทที่คาดหวัง	66
4.24	แสดงความสัมพันธ์ค่าความกว้างของช่องว่างบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริง กับความไว้วางใจของเกษตรกรโดยรวม	68
4.25	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความไว้วางใจในแต่ละด้านกับบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงโดยรวม	69
4.26	แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความไว้วางใจโดยรวมกับบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงโดยรวม	70

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบที่	หน้า
2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	20

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่ผลิตยางธรรมชาติและส่งออกยางพาราได้มากที่สุดในโลก มีพื้นที่กรีดยางประมาณ 19.6 ล้านไร่ โดยผลผลิตยางที่สำคัญอยู่ในภาคใต้ และขยายพื้นที่ปลูกไปยังภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ มีเกษตรกรประกอบอาชีพทำสวนยางพาราประมาณ 1.2 ล้านครัวเรือน มีผู้เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมยางพาราทั้งระบบกว่า 6 ล้านคน มูลค่าการส่งออกหลายแสนล้านบาท และผลผลิตยางพาราของประเทศไทยประมาณ 4.46 ล้านตันต่อปีคิดเป็น 34.4 ของโลก (สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร, 2559) ยางพาราจึงนับเป็นพืชเศรษฐกิจที่สร้างรายได้ให้ประเทศและแก่เกษตรกรชาวสวนยาง แต่การพัฒนาของยางพาราของไทยในอดีตที่ผ่านมาไม่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ระบบการผลิตและการตลาดยางพาราของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงค่อนข้างมากโดยการส่งออกยางพาราส่วนใหญ่อยู่ในรูปวัตถุดิบแปรรูปขั้นต้น เช่น ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง และน้ำยางข้น เนื่องจากไม่มีการจัดการเทคโนโลยีที่เหมาะสม ทำให้ได้ผลผลิตต่อไร่ต่ำ คือ 218 กิโลกรัมต่อไร่ต่อปี (สถาบันวิจัยยาง, 2558) ส่งผลให้ประสิทธิภาพในการผลิตยางพาราจึงมีมูลค่าเพิ่มต่ำ ทำให้มีผลต่อการสร้างรายได้เข้าสู่ประเทศและการยกระดับรายได้ของเกษตรกรชาวสวนยางไม่มากเท่าที่ควร และพบว่ารายได้เฉลี่ยต่อปีของเกษตรกรชาวสวนยางพาราประมาณ 49,000 บาทต่อครัวเรือน (กรมวิชาการเกษตร, 2558)

การพัฒนาของยางพาราและเกษตรกรชาวสวนยางจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก รัฐบาลจึงจัดตั้งการยางแห่งประเทศไทย หรือ กยท. ภายใต้พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558 โดยรวม 3 หน่วยงานหลักรับผิดชอบดูแลเกี่ยวกับยางพารา ได้แก่ สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) องค์การสวนยาง (อ.ส.ย.) และสถาบันวิจัยยาง (สวย.) โดยดำเนินงานในรูปแบบรัฐวิสาหกิจ ซึ่งจะมีความคล่องตัวในการทำงานด้านยางพารามากขึ้น สามารถดูแลเรื่องยางพาราของประเทศไทยได้ทั้งระบบตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ รวมทั้งงานด้านการตลาด การสร้างเสถียรภาพให้กับราคายาง ตลอดจนงานวิชาการและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับยางพาราทั้งหมด โดยการพัฒนาเกษตรกรชาวสวนยางได้เปิดโอกาสให้เกษตรกรเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการยางพาราในทุกขั้นตอน นอกจากนี้ยังมีการจัดตั้งกองทุนยางพาราขึ้นมาเพื่อดูแล

สวัสดิการต่างๆ ให้กับเกษตรกรชาวสวนยาง พร้อมทั้งพัฒนาเกษตรกรชาวสวนยางให้มีความรู้ความสามารถ สนับสนุนการรวมกลุ่มตั้งเป็นสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางที่มีความเข้มแข็ง เชื่อมโยงเครือข่ายให้เป็นหนึ่งเดียว เพื่อสร้างเอกภาพเพิ่มอำนาจในการต่อรอง เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นก็จะสามารถพึ่งพาตัวเองได้ และที่สำคัญการยางแห่งประเทศไทยยังมีสายงานวิจัยและพัฒนาอุตสาหกรรมที่ชัดเจน (การยางแห่งประเทศไทย, 2559) ซึ่งจะช่วยกระตุ้นการใช้ยางพาราในประเทศมากขึ้น สร้างความมั่นคงให้กับอาชีพการทำสวนยางพาราอย่างยั่งยืน ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาเกษตรกรชาวสวนยาง เพื่อให้เกษตรกรชาวสวนยางเป็นพื้นฐานที่ดีของการพัฒนาระบบยางพาราของประเทศ พัฒนาคูณภาพชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนส่งเสริมการผลิตยางพาราที่ได้คุณภาพ เพื่อให้สามารถแข่งขันกับนานาประเทศ ประกอบกับการยางแห่งประเทศไทยเป็นหน่วยงานที่ดั่งใหม่มีบทบาทหน้าที่และภารกิจตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558

จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ว่าเกษตรกรมีความคาดหวังมากน้อยเพียงใด และการยางแห่งประเทศไทยปฏิบัติจริงตามบทบาทได้มากน้อยเพียงใด เพื่อให้เป็นไปตามยุทธศาสตร์การพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางของแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย และผลจากการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นแนวทางที่มีประโยชน์ของการยางแห่งประเทศไทย ในการปรับเปลี่ยนบทบาทให้เหมาะสม และสามารถพัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของเกษตรกรมากขึ้น เพื่อนำไปสู่การพัฒนาเกษตรกรแบบยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. เพื่อศึกษาบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. เพื่อศึกษาความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

4. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ความไว้วางใจของเกษตรกรในบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

2. ทำให้ทราบถึงบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

3. ทำให้ทราบถึงความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

4. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

5. เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นประโยชน์ให้กับการยางแห่งประเทศไทยในการปรับเปลี่ยนบทบาทให้เหมาะสมกับการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ เกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง และได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางกับการยางแห่งประเทศไทย ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 930 คน (การยางแห่งประเทศไทย, 2559)

ขอบเขตด้านเวลา

การศึกษาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ซึ่งใช้ระยะเวลาตั้งแต่เดือนธันวาคม 2558 ถึงเดือนมิถุนายน 2559

ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
2. ศึกษาความไว้วางใจของเกษตรกรที่มีต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
3. ศึกษาความแตกต่างปัจจัยส่วนบุคคลและความไว้วางใจของเกษตรกรต่อบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ขอบเขตด้านตัวแปร

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรเพื่อเป็นกรอบและแนวทางในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย
 - 1.1 ปัจจัยระดับบุคคล ได้แก่
 - 1.1.1 เพศ
 - 1.1.2 อายุ
 - 1.1.3 ระดับการศึกษา
 - 1.1.4 รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
 - 1.1.5 สถานะขึ้นทะเบียนเกษตรกร

1.2 ความไว้วางใจของเกษตรกร

1.2.1 ด้านศักยภาพ

1.2.2 ด้านการสื่อสาร

1.2.3 ด้านการเอาใจใส่ดูแล

1.2.4 ด้านความตรงไปตรงมา

2. ตัวแปรตาม คือ บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

บทบาทที่คาดหวัง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของเกษตรกรที่คาดการณ์ล่วงหน้าต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

บทบาทปฏิบัติจริง หมายถึง การรับรู้ของเกษตรกรที่มีต่อการปฏิบัติงานจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

ความไว้วางใจ หมายถึง เกษตรกรมีความเชื่อมั่นหรือคาดหวังในความสามารถ ความซื่อสัตย์ และยึดมั่นในคำสัญญาของการยางแห่งประเทศไทย ยินยอมให้การยางแห่งประเทศไทยได้รับความไว้วางใจในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

ความไว้วางใจด้านศักยภาพ หมายถึง ความเชื่อมั่นในความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ให้ไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

ความไว้วางใจด้านการสื่อสาร หมายถึง การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันและกัน สื่อสารในสิ่งที่ตรงกับความจริง และแบ่งปันข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรของการยางแห่งประเทศไทย

ความไว้วางใจด้านการเอาใจใส่ดูแล หมายถึง การสร้างความสนิทสนม เอาใจใส่ สนับสนุน และเข้าใจความต้องการของเกษตรกร เพื่อให้เกษตรกรรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

ความไว้วางใจด้านความตรงไปตรงมา หมายถึง การแสดงความจริงใจ ความซื่อสัตย์ การรักษาคำพูด และการปฏิบัติอย่างตรงไปตรงมากับเกษตรกร

การยางแห่งประเทศไทย หมายถึง องค์กรที่เกิดจากการควมรวม 3 หน่วยงาน โดยมีพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558 ได้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา ณ วันที่ 15 กรกฎาคม 2558 เป็นองค์กรที่ดูแลยางพาราของประเทศไทยทั้งระบบครบวงจร

เกษตรกรชาวสวนยาง หมายถึง เจ้าของ ผู้เช่าหรือผู้ทำสวนยาง และคนกรีดยาง ซึ่งมีสิทธิได้รับผลผลิตจากต้นยางในสวนยางนั้น และได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางไว้กับการยางแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558

การพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง หมายถึง การพัฒนาเกษตรกรชาวสวนยาง และสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางทั้งระบบ ให้มีรายได้เพิ่มขึ้น คุณภาพชีวิตดีขึ้น และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้ทบทวนแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา โดยได้นำเสนอรายละเอียดตามลำดับ ดังต่อไปนี้

แนวคิดและทฤษฎี

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาท
2. ทฤษฎีความคาดหวัง
3. แนวคิดเกี่ยวกับความไว้วางใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดและทฤษฎี

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับบทบาท

ความหมายของบทบาท

บทบาท (Role) เป็นเรื่องของพฤติกรรมและหน้าที่ความรับผิดชอบ (Function) เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่า เมื่อบุคคลดำรงตำแหน่งใดก็ควรแสดงพฤติกรรมให้ตรงและเหมาะสมกับหน้าที่ ความรับผิดชอบ มีผู้ให้นิยามคำว่า “บทบาท” (Role) ไว้หลายความหมาย ดังนี้

สุพัตรา สุภาพ (2542) ได้อธิบายว่า บทบาท คือ การปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ของสถานภาพ การกำหนดบทบาทดังกล่าวจะช่วยให้บุคคลมีพฤติกรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

เลวินสัน (อ้างถึงใน ประทีพย์ คนทัด, 2545 : 19) ให้ความหมายของ “ บทบาท ” ไว้ 3 ประการคือ

1. บทบาท หมายถึง บรรทัดฐาน (Norms) ความคาดหวัง (Expectations) ข้อห้าม (Taboos) ความรับผิดชอบ (Responsibility) และอื่นๆ ที่มีลักษณะในทำนองเดียวกันซึ่งผูกพันอยู่กับตำแหน่งทางสังคมที่กำหนดไว้

2. บทบาท หมายถึง ความคิดเห็นของบุคคลผู้ดำรงตำแหน่งเอง ที่จะคิดและปฏิบัติเมื่อดำรงตำแหน่งนั้น

3. บทบาท หมายถึง การกระทำของบุคคลแต่ละคนที่จะกระทำ โดยให้สัมพันธ์กับโครงสร้างของสังคม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ แนวทางอันบุคคลพึงกระทำเมื่อตนดำรงตำแหน่งนั้นๆ นั้นเอง

รุ้งทิวา แสงอรุณ (2541 : 22) ได้จำแนกลักษณะของบทบาทไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. บทบาทที่กำหนดไว้ หรือบทบาทตามอุดมคติ (Rescribed or Ideal Role) เป็นบทบาทที่ได้กำหนดคตินิยามหน้าที่ของตำแหน่งไว้อย่างแน่นอนและชัดเจน

2. บทบาทที่ควรกระทำ (Received Role) เป็นบทบาทที่แต่ละบุคคลเชื่อว่าควรกระทำตามหน้าที่ในตำแหน่งนั้นๆ ซึ่งอาจจะเป็นไปตามบทบาทที่กำหนดไว้ทุกประการหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่ดำรงตำแหน่งนั้นๆ

3. บทบาทที่กระทำจริง (Reformed Role) เป็นบทบาทที่บุคคลได้กระทำจริงๆ ตามความเชื่อ ความคาดหวัง ความกดดัน ตลอดจนโอกาสที่จะกระทำในแต่ละสังคมในช่วงระยะเวลาที่ดำรงตำแหน่งนั้นๆ

สรุปได้ว่า บทบาท คือ การกระทำหรือพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกมาตามตำแหน่งหน้าที่ทางสังคมที่ตนดำรงอยู่ในขณะนั้น ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับสิทธิ และหน้าที่ของตำแหน่งหรือสถานภาพที่สังคมกำหนดให้ ซึ่งสามารถจำแนกบทบาทได้เป็น 3 ประการ ได้แก่ บทบาทที่กำหนดไว้ บทบาทที่ควรกระทำ และบทบาทที่กระทำจริง

ทฤษฎีบทบาท

นักทฤษฎีบทบาทจำแนกแนวคิดทฤษฎีบทบาทออกเป็น 2 แนวคิด ดังนี้

1. แนวคิดเชิงโครงสร้าง (Structural Functionalism) มองว่าบทบาทเกิดขึ้นจากความเชื่อมโยงระหว่างชุดของความคาดหวัง สิทธิ และหน้าที่เชิงบรรทัดฐานกับตำแหน่งหรือสถานภาพต่างๆ ในโครงสร้างทางสังคม ดังนั้น พฤติกรรมตามบทบาทที่เกิดขึ้นในแง่หนึ่งก็คือ การสนองตอบโดยตรงจากความคาดหวังต่างๆ ทางบทบาท และในอีกแง่หนึ่งก็คือ เป็นผลทางอ้อมของกระบวนการซึมซับของบรรทัดฐานของบทบาท ซึ่ง Parson ได้นำแนวคิดการกระทำทางสังคม วิเคราะห์การกระทำระหว่างกันขององค์ประกอบย่อยของระบบสังคม อธิบายการกระทำทางสังคมว่าประกอบไปด้วยการกระทำระหว่างกัน ระหว่างผู้กระทำ สถานการณ์ จุดมุ่งหมาย วิธีการ และแนวคิดของผู้กระทำ

2. แนวคิดเชิงปฏิสัมพันธ์สัญลักษณ์ (Symbol Interactionism) ซึ่งมีลักษณะตรงข้ามกับแนวคิดเชิงโครงสร้าง คือ พิจารณาว่าบทบาทเป็นผลมาจากการมีประสบการณ์ร่วมกับผู้อื่น หรือจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม บทบาทตามแนวนี้จึงมีลักษณะไม่ตายตัวหรือถูกกำหนดไว้ก่อน โครงสร้างทางสังคม แต่บทบาทจะถูกพิจารณาว่า เป็นเครื่องมือสำหรับการจัดรูปแบบองค์กร หรือการก่อโครงสร้างของสถานการณ์ทางสังคม นอกจากนี้ ความหมายของบทบาทจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อได้ผ่านกระบวนการของการตีความภายใต้สถานการณ์แห่งการปฏิสัมพันธ์

สุภา สกลเงิน (2545 : 15-16) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการแสดงบทบาทของบุคคลว่าขึ้นกับปัจจัย 4 ประการ คือ

1. ความคาดหวังในบทบาท (Role Expectation) เป็นบทบาทความคาดหวังของบุคคลอื่น หรือเป็นบทบาทที่สถาบัน องค์กร หรือกลุ่มสังคมคาดหวังให้บุคคลปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่บุคคลนั้นครองตำแหน่งอยู่

2. มโนทัศน์ของบทบาท (Role Conception) คือ การที่บุคคลมองเห็นบทบาทตามการรับรู้ของตนเอง หรือตามความต้องการของตนเองว่ามีบทบาทอย่างไร ซึ่งอาจสอดคล้องกับความคาดหวังของสังคมหรือไม่ก็ได้

3. การยอมรับบทบาท (Role Acceptance) คือ การยอมรับบทบาทของบุคคล ซึ่งอาจเกิดภายหลังเมื่อมีความสอดคล้องกันเองของบทบาทที่คาดหวังและมโนทัศน์ของบทบาท

4. การปฏิบัติตามบทบาท (Role Performance) คือ การแสดงบทบาทตามสถานภาพที่เป็นจริง ซึ่งอาจแสดงบทบาทตามที่คาดหวัง ตามการรับรู้ และความเข้าใจของตนเอง การที่บุคคลแสดงบทบาทได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับยอมรับบทบาทนั้นๆ ของบุคคลที่แสดงตำแหน่งอยู่ หรือเนื่องจากความสอดคล้องของบทบาทตามความคาดหวังของสังคมและการรับรู้บทบาทของตนเอง

รุจา ภูโพนธ์ (2541) ได้สรุปโครงสร้างและแนวคิดของทฤษฎีบทบาทไว้ดังนี้

1. พฤติกรรมบทบาทหรือการแสดงบทบาท (Role Behavior หรือ Role Performance) เป็นการอธิบายถึงสิ่งที่บุคคลแสดงบทบาทตามบทบาทหน้าที่สังคมคาดหวังไว้ โดยพฤติกรรมหรือการแสดงออกบทบาทนี้เป็นผลมาจากการที่บุคคลได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อม ที่จะหล่อหลอมพฤติกรรมตามที่สังคมต้องการ ซึ่งกระบวนการที่ทำให้เกิดการแสดงบทบาทที่เหมาะสมจะเกิดขึ้นได้ทั้งในครอบครัว ชุมชน และสังคม เป็นการที่บุคคลที่ถูกหล่อหลอมพฤติกรรมได้เห็นเป็นแบบอย่างบทบาท (Role Models) แล้วเกิดการยอมรับและอยากทำตาม ทั้งด้านพฤติกรรม ทัศนคติ การแสดงออกทางอารมณ์ และความสนใจ

2. ผู้ครองบทบาท (Role Occupant) หมายถึง บุคคลที่เป็นผู้ถือตำแหน่งของบทบาทตามโครงสร้างของสังคม เช่น สตรีผู้เป็นมารดาจะเป็นผู้ครองบทบาทที่เกี่ยวกับการดูแลครอบครัว การเลี้ยงบุตร หรือดูแลความสะอาดบ้านเรือน เป็นต้น

3. บทบาทที่คาดหวัง (Role Expectation) หมายถึง บรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้ว่าผู้ที่อยู่ในตำแหน่งนั้นๆ ควรจะมีบทบาทอย่างไร

4. คู่บทบาท (Role Partner) หมายถึง บุคคลที่มีบทบาทตรงข้ามกับผู้ครองบทบาท โดยแต่ละฝ่ายต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน เช่น บิดา มารดา และบุตรเป็นคู่บทบาทซึ่งกันและกัน

5. ความสามารถในการแสดงบทบาท (Role Competence) หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่แสดงบทบาทของตนได้อย่างเหมาะสมตามความคาดหวังของสังคม

สรุปได้ว่า ทฤษฎีบทบาทเน้นให้เห็นถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามตำแหน่ง หรือสถานภาพของบุคคล ซึ่งเป็นไปตามความคาดหวังของสังคมหรือบุคคลทั่วไป ถ้าตำแหน่งหรือสถานภาพเปลี่ยนไปบทบาทก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย และถ้าบุคคลใดในสังคมมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมมากขึ้นเท่าใด บทบาทก็จะเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวัง

ความหมายของความคาดหวัง

ชิษณุกร พรภาณวิษญ์ (2540 : 6) อธิบายว่า ความคาดหวังหมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น การรับรู้ การตีความ หรือการคาดการณ์ต่อเหตุการณ์ต่างๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้นของบุคคลอื่น ที่คาดหวังในบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน โดยคาดหวังหรือต้องการให้บุคคลนั้นประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตนต้องการหรือคาดหวังเอาไว้

สิริวรรณ อัสวกุล (2528 : 1) อธิบายว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความคาดหวังของมนุษย์เป็นการคิดล่วงหน้าไว้ก่อน ซึ่งอาจจะไม่เป็นไปตามที่คิดไว้แต่มีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมของบุคคล

ทฤษฎีความคาดหวังของ Vroom

วิโรจน์ สารรัตน์ (2551 : 1) กล่าวว่า ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory) พัฒนาขึ้นโดย Vroom ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการที่คนงานจะมีแรงจูงใจที่จะทุ่มเทความพยายาม เพื่อการปฏิบัติงานให้ได้ผลงานตามที่ต้องการหรือไม่นั้น จะพิจารณาจากองค์ประกอบที่มีอยู่ 3 ประการ คือ ความคาดหวังเกี่ยวกับความพยายามกับการปฏิบัติงาน ความคาดหวังเกี่ยวกับการปฏิบัติงานกับผลลัพธ์ และความคาดหวังเกี่ยวกับคุณค่าของผลลัพธ์หรือรางวัลที่จะได้รับ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ความคาดหวังเกี่ยวกับความพยายามกับการปฏิบัติงาน (EP : Effort-Performance Expectancy) เป็นการประเมินความเป็นไปได้ว่าจะปฏิบัติงานได้หรือไม่ ซึ่งมักจะประเมินถึงความสามารถและความเพียงพอของปัจจัยเชิงบริบทอื่นๆ ด้วย เช่น ทรัพยากรที่จะจัดหามาได้

2. ความคาดหวังเกี่ยวกับการปฏิบัติงานกับผลลัพธ์ (PO : Performance-Outcome Expectancy) เป็นการประเมินความเป็นไปได้ว่าเมื่อปฏิบัติงานได้สำเร็จแล้วนั้นจะได้รับรางวัลตอบแทนอะไร ซึ่งรางวัลตอบแทนมีสองลักษณะ คือ รางวัลตอบแทนภายนอกเป็นรางวัลที่คนอื่นเอาให้ เช่น โบนัส การเลื่อนตำแหน่ง เป็นต้น และรางวัลตอบแทนภายในเป็นรางวัลที่เกิดขึ้นภายในตัวเอง เช่น ภูมิใจในความสำเร็จของงาน เป็นต้น

3. ความคาดหวังเกี่ยวกับคุณค่าของรางวัล (V : Valance) ว่ามีความสำคัญมากน้อยแค่ไหน หากมีมากความคาดหวังก็จะสูง แต่ความคาดหวังนี้อาจถูกลบล้างด้วยคุณค่าของสิ่งที่จะได้รับในทางลบได้ เช่น การสูญเสียเวลา

สาลิต สือประเสริฐสุข (2543 : 1) กล่าวว่า ทฤษฎีการคาดหวังของ Vroom ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดนักจิตวิทยาหลายคน เช่น เคิร์ตเลวิน (Kurt Lewin) และเอ็ดเวิร์ด โทลแมน (Edward Tolman) ต่อมา Vroom ได้นำแสดงความคิดดังกล่าวมาปรับปรุงบางครั้งมีผู้เรียกทฤษฎีการคาดหวังอย่างย่อๆ ว่าเป็นทฤษฎี V.I.E. (V.I.E. Theory) เนื่องจากทฤษฎีนี้มีองค์ประกอบของทฤษฎีที่สำคัญ 3 ประการ คือ

V มาจากคำว่า Valance ซึ่งหมายถึง ความพึงพอใจ

I มาจากคำว่า Instrumentality หมายถึง สื่อ เครื่องมือ อุปกรณ์ วิธีทางนำไปสู่ความพึงพอใจ

E มาจากคำว่า Expectancy หมายถึง ความคาดหวังภายในตัวบุคคล

สรุปได้ว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความเชื่อว่าสิ่งใดน่าจะเกิดขึ้นและสิ่งใดที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น ความคาดหวังจะเกิดขึ้นได้อย่างถูกต้องหรือไม่ ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล โดยในการปฏิบัติงานให้ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วยความคาดหวัง 3 ประการ คือ ความคาดหวังเกี่ยวกับการปฏิบัติงานกับผลลัพธ์ ความคาดหวังเกี่ยวกับความพยายามกับการปฏิบัติงาน และความคาดหวังเกี่ยวกับคุณค่าของผลลัพธ์หรือรางวัลที่จะได้รับ

แนวคิดเกี่ยวกับความไว้วางใจ

ความหมายของความไว้วางใจ

ชอว์ (Shaw, 1997 : 21, อ้างถึงในยุทธนา ไชยจุล และคณะ, 2551 : 9) ได้กล่าวถึงความไว้วางใจ ในภาษาอังกฤษนั้นใช้คำว่า “Trust” ซึ่งมาจากคำว่า “Trost” ในภาษาเยอรมัน แปลว่าการให้ความสะดวกสบาย หมายความว่า ความเชื่อว่าบุคคลหนึ่งๆ จะสามารถทำให้เราสมหวังหรือให้การพึ่งพิงช่วยเหลือเราในเรื่องหนึ่งๆ ได้

วิทนี (Whitney, 1994: 16) ให้ความหมายความไว้วางใจไว้ว่า ความไว้วางใจเป็นความเชื่อหรือความเชื่อมั่นในความซื่อสัตย์ ความตรงไปตรงมา ความน่าเชื่อถือ และความมีเหตุผลเที่ยงธรรมในบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ครีต และ ไมลส์ (Creed and Miles, 1996 : 17) กล่าวว่า ความไว้วางใจเป็นหนทางการแก้ปัญหาในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล โดยเน้นความชัดเจนในเรื่องการเชื่อมโยงระหว่างความเชื่อถือไว้วางใจกับการร่วมมือกันทำงาน การไว้วางใจภายในองค์กร เป็นการพิจารณาตัดสินใจที่จะให้ความร่วมมือกับบุคคลอื่นนั้น ซึ่งความคาดหวังของการกระทำของบุคคลอื่นจะนำผลประโยชน์มาให้มากกว่าจะก่อให้เกิดความเสียหาย และความไว้วางใจคือความสามารถโดยทั่วไปที่จะได้รับความเอาใจใส่หรือผลประโยชน์

สรุปได้ว่าความไว้วางใจ หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งมีความเชื่อมั่นหรือคาดหวังในความสามารถ ความซื่อสัตย์และยึดมั่นในคำสัญญาของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างเต็มใจยินยอมให้ฝ่ายที่ได้รับความไว้วางใจในลักษณะความสัมพันธ์ที่จะดำเนินต่อไป โดยที่จะให้ผู้ที่ได้รับความไว้วางใจได้กระทำทุกวิถีทางในการปกป้องผลประโยชน์และไม่เอารัดเอาเปรียบผู้ที่ไว้วางใจซึ่งไม่สามารถทำเองได้

องค์ประกอบของความไว้วางใจ

ชอว์ (Shaw, 1997 : 92-93, อ้างถึงในยุทธนา ไชยจุล และคณะ 2551 : 22-23) กล่าวว่าความไว้วางใจจะเกิดขึ้นได้ บุคคลจะต้องเชื่อในปัจจัย 3 ประการ คือ

1. ความสำเร็จ (Achieving Results) ความสำเร็จของบุคคล ทีมหรือองค์กรที่เกิดขึ้น ซึ่งหากบุคคล ทีมงานหรือองค์กร ไม่มีผลงาน หรือมีผลงานไม่เพียงพอตามที่คาดหวังไว้ หรือความสำเร็จอยู่ในระดับต่ำ ระดับความไว้วางใจภายในทีมหรือองค์กรมีแนวโน้มที่จะต่ำ การจะทำให้เกิดความเชื่อมั่นในความสำเร็จนั้น บุคคล ทีมงานหรือองค์กรจะต้องสร้างความชัดเจนและมุ่งมั่นไปสู่เป้าหมายให้ได้ เพราะจะทำให้บุคคล ทีมงานและองค์กรช่วยสนับสนุนให้ตนมุ่งสู่ความสำเร็จได้โดยตรง เป้าหมายทำให้เกิดความรู้สึกแข่งขันสำหรับคนที่ปฏิบัติงาน นอกจากนี้ควร

มีการริเริ่มในการบริหารจัดการที่ดีโดยเตรียมสิ่งสนับสนุน เช่น ข้อมูล การฝึกอบรมทรัพยากร เป็นต้น ซึ่งช่วยสนับสนุนให้บริหารงานให้ผลเป็นไปตามคาดหวังของลูกค้า บุคลากร ผู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น และสิ่งสำคัญคือเตรียมพร้อมกับผลที่จะเกิดขึ้น ทั้งความสำเร็จและความล้มเหลว โดยเตรียมการอย่างเป็นระบบเพื่อรองรับกับผลที่จะเกิดขึ้นและพร้อมที่จะสนับสนุนให้บุคคล กลุ่มและองค์การพัฒนาศักยภาพที่ดียิ่งขึ้น

2. ความตรงไปตรงมา (Acting with Integrity) คือ ความซื่อสัตย์ ซื่อตรง จริงใจ และกระทำตามสิ่งที่ได้พูดหรือตกลงกันไว้ ความไว้วางใจจะอยู่ในระดับสูงถ้าบุคคล ทีมงานหรือองค์การใดที่มีความตรงไปตรงมา กระทำจริงในสิ่งที่ตกลงกันไว้ การที่จะสร้างความเชื่อมั่นในความตรงไปตรงมานั้น สามารถกระทำได้โดยกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน ให้เวลากับการวางแผนโครงสร้างและการเสริมแรงอย่างคงเส้นคงวาเพื่อให้กระจ่างชัดในนโยบาย เป้าหมายการปฏิบัติงาน รวมถึงแนวทางหรือหลักการในการปฏิบัติเพื่อองค์การ และแนะนำหลักการต่างๆ ที่จะนำมาซึ่งความไว้วางใจ เนื่องจากบุคคลจะรู้ว่าอะไรสำคัญที่สุดและเพื่อใช้ในการตัดสินใจ นอกจากนี้การเผชิญหน้ากับความจริง โดยให้ข้อมูลข่าวสารสำคัญเกี่ยวกับแนวโน้มความเป็นไปได้ต่างๆ โดยมีการเปิดเผยข้อมูล ประสานงานหรือทำงานร่วมกันในรูปแบบและกระบวนการที่ตรงไปตรงมา แสดงถึงความต้องการและผลงานที่ต้องการอย่างแท้จริงและมีการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ รักษาในคำมั่นสัญญาทั้งที่ชัดเจนและไม่ได้แสดงออกอย่างชัดเจนและติดตามกระทำในสิ่งที่สัญญา

3. การเอาใจใส่ดูแล (Demonstrating Concerns) คือ การให้ความสนใจแก่บุคคลรอบข้างมากน้อยเพียงใด บุคคลจะไว้วางใจบุคคล ทีมงานหรือองค์การที่ให้การดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ห่วงใยเป็นอย่างดี

รีน่าและรีน่า (Reina และ Reina , 1999, อ้างถึงใน สยามล เอกะกุลานันต์, 2550) ซึ่งได้กำหนดไว้ว่าความไว้วางใจจะเกิดขึ้นได้นั้นประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ

1. ความไว้วางใจด้านศักยภาพ (Competence Trust) คือ การที่บุคคลมีความสามารถในการกระทำสิ่งที่จำเป็นต่อการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยเฉพาะในงานที่เฉพาะเจาะจงหรืองานที่มีความซับซ้อนในการผสมผสานกิจกรรมต่างๆ เข้าด้วยกันรวมถึงความสามารถในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพ และการช่วยให้ผู้อื่นสามารถทำงานของเขาได้ โดยพฤติกรรมที่สามารถช่วยสร้างและรักษาความไว้วางใจในศักยภาพ ได้แก่ การที่บุคคลมีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีความสามารถ มีความยุติธรรม สามารถเข้าใจและรับรู้ถึงศักยภาพของผู้อื่นได้ และสามารถช่วยให้ผู้เกิดทักษะความชำนาญในการกระทำสิ่งต่างๆ ได้

2. ความไว้วางใจด้านการสื่อสาร (Communication Trust) คือ การที่บุคคลมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันและกันอย่างคงที่และสม่ำเสมอ ซึ่งทำให้การทำงานนั้นดำเนินไปหรือ

มีความก้าวหน้าและมีผลต่อความสามารถในการผลิตงานอีกด้วย โดยพฤติกรรมที่สนับสนุนให้เกิดความไว้วางใจด้านการสื่อสาร ได้แก่ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน การพูดในสิ่งที่ตรงกับความเป็นจริง มีการยอมรับความผิดพลาด มีการให้และรับข้อมูลป้อนกลับการรักษาความลับ มีการชี้แจงถึงความมีเจตนาที่ดี

3. ความไว้วางใจด้านคำมั่นสัญญา (Contractual Trust) คือการที่บุคคลได้กระทำในสิ่งที่พูดไว้ว่าจะกระทำ ซึ่งการกระทำในสิ่งที่ได้พูดไว้จะก่อให้เกิดผลผลิตความพร้อมที่จะให้บริการการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ความใส่ใจในการมีส่วนร่วมหรือง่ายต่อการสื่อสารกลับเมื่อมีการสัญญาไว้ ความไว้วางใจด้านคำมั่นสัญญานี้เกี่ยวข้องกับการรักษาความคิดเห็น ความตั้งมั่นในความซื่อสัตย์และการแสดงพฤติกรรมอย่างคงที่ ความเชื่อมั่นในความตั้งใจ ความแน่นอนและความเชื่อมั่นของบุคคลในความซื่อสัตย์จงรักภักดีจะทำให้เกิดความไว้วางใจด้านคำมั่นสัญญาในการทำงาน โดยพฤติกรรมที่นำไปสู่ความไว้วางใจด้านคำมั่นสัญญาได้แก่ การที่บุคคลมีการบริหารจัดการความคาดหวัง มีการสร้างสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจ มีการให้อำนาจอย่างเหมาะสมมีความใส่ใจ มีการแสดงความเห็นอย่างตรงไปตรงมา มีความคงเส้นคงวาและความแน่นอนในการกระทำ

สเติร์น (Stem, 1997 : 7-17, อ้างถึงใน วรารัตน์ สันติวงษ์, 2549 : 18) กล่าวว่า ความไว้วางใจ คือ พื้นฐานของความสัมพันธ์ทางการติดต่อสื่อสารในการให้บริการแก่ลูกค้า องค์กรจำเป็นต้องเรียนรู้ทฤษฎีความสัมพันธ์ใกล้ชิด ความคุ้นเคยเพื่อครองใจลูกค้า ซึ่งประกอบด้วย “5C” ได้แก่

1. การสื่อสาร (Communication) : Self-disclosure and Sympathetic Listening พนักงานควรจะสื่อสารกับลูกค้าในลักษณะที่ทำให้ลูกค้าอบอุ่นใจได้ พนักงานควรแสดงความเปิดเผยจริงใจและพร้อมให้ความช่วยเหลือลูกค้าเพื่อให้ทั้งสองฝ่ายเต็มใจแสดงความรู้สึกและความคิดร่วมกันหรือสร้างความรู้สึกให้ลูกค้าอยากใช้บริการด้วยความแสดงความเต็มใจในการให้บริการ

2. ความใส่ใจและการให้ (Caring and Giving) เป็นคุณสมบัติของความสัมพันธ์ใกล้ชิดที่ประกอบด้วยความเอื้ออาทร ความอบอุ่น และความรู้สึกปกป้อง ซึ่งมีผลให้ลูกค้ารู้สึกดี กล่าวคือ องค์กรอาจแสดงความรู้สึกเหล่านี้จากสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่เป็นທີ່สังเกต เช่น พนักงาน

3. การให้ข้อผูกมัด (Commitment) ที่เกี่ยวข้องกับลูกค้า องค์กรควรจะยอมเสียผลประโยชน์เพื่อคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดีกับลูกค้า เช่น บริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ให้บริการดาวน์โหลดเพลงพ่วงของแผ่นดินเป็นรอสายโดยไม่คิดค่าบริการ เพื่อร่วมมือกับรัฐบาลในการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ในการนี้ชี้ให้เห็นว่าเป็นการเสียประโยชน์เพียงบางส่วน เพื่อให้ได้รับความไว้วางใจที่เนิ่นนาน

4. การให้ความสะดวกสบาย (Comfort) หรือความสอดคล้อง (Compatibility) ความเอาใจใส่ลูกค้าจะทำให้ลูกค้ารู้สึกถึงความสะดวกสบายกล่าวคือ ลูกค้าจะรู้สึกยินดีอบอุ่น มั่นใจ มั่นคงที่ได้รับบริการ ลูกค้าส่วนใหญ่ประเมินความสะดวกสบายจากการบริการที่ดีขององค์กร

5. การแก้ไขสถานการณ์ขัดแย้ง (Conflict Resolution) และการไว้วางใจ (Trust) ถ้าองค์กรสามารถทำให้ลูกค้ารู้สึกว่า “ทำตามสบายเหมือนอยู่บ้าน” ได้คงดีว่าการที่องค์กรต้องแก้ไขสถานการณ์ความขัดแย้งกับลูกค้า นั่นคือ องค์กรควรจะแสดงความรับผิดชอบด้วยการออกตัวไว้ก่อนว่า ถ้าลูกค้าพบสิ่งใดที่สงสัยหรือไม่พอใจในสินค้าและบริการที่ลูกค้าคิดว่าตนเองเสียเปรียบขอให้ลูกค้าสอบถามเพื่อให้พนักงานได้รับชี้แจงโดยเร็ว ก่อนที่ลูกค้าจะรู้สึกโกรธหรือไม่พึงพอใจในสินค้าและบริการ

องค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อยของความไว้วางใจ สามารถแสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงองค์ประกอบหลักและองค์ประกอบย่อยของความไว้วางใจ

องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย
ศักยภาพการทำงาน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ศักยภาพที่จะสามารถทำได้ตามวัตถุประสงค์ 2. ความเชื่อในคุณธรรมภายใน 3. ความรับผิดชอบ 4. การส่งเสริมเรื่องการควบคุมตนเอง 5. ความซื่อสัตย์ 6. การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ
การสื่อสาร	<ol style="list-style-type: none"> 1. การแบ่งปันข้อมูลอย่างเหมาะสม 2. การสื่อสารอย่างเปิดเผย 3. การรับฟังการชื่นชมต่อความคิด 4. การแลกเปลี่ยนข้อมูลทุกเวลา ทันทีทันที 5. แบ่งปันข้อมูลที่มีความสำคัญ

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

องค์ประกอบหลัก	องค์ประกอบย่อย
การเอาใจใส่ดูแล	<ol style="list-style-type: none"> 1. การได้รับการสนับสนุนอย่างดี 2. ความเข้าใจค่านิยม แรงบันดาลใจ ความเชื่อ ข้อบกพร่อง 3. รูปแบบการทำงาน จุดแข็ง จุดอ่อน 4. ความห่วงใยดูแล 5. การได้รับการให้คุณค่า รู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของทีม
ความตรงไปตรงมา	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความสามารถในการพึ่งพาได้ 2. ความเชื่อถือได้ 3. การรักษาสัญญา 4. ความสามารถทำนายได้ 5. การเข้าถึงได้ 6. ความสอดคล้องระหว่างคำพูดกับการกระทำ

ที่มา : นันทิดา จันทร์ศิริ (2553 : 96)

ตารางที่ 2.2 แสดงแบบสรูปแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความไว้วางใจ จากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎี	Shaw (1997)	ยุทธนา ไชยกุล (2551)	นันทิดา จันทร์ศิริ (2553)	Stern (1997)	Reina and Reina (1999)	Whitney (1994)	Creed and Miles (1996)	ผู้วิจัย
1. คำมั่นสัญญา					✓			
2. ความสำเร็จ	✓							
3. ความตรงไปตรงมา	✓	✓	✓			✓		✓
4. การเอาใจใส่ดูแล	✓	✓	✓	✓			✓	✓

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

แนวคิดและทฤษฎี	Shaw (1997)	ยุทธนา ไชยจูฑ (2551)	นันทิศา จันทรศิริ (2553)	Stern (1997)	Reina and Reina (1999)	Whitney (1994)	Creed and Miles (1996)	ผู้วิจัย
5. ศักยภาพ		✓	✓	✓	✓		✓	✓
6. การสื่อสาร		✓	✓	✓	✓			✓
7. ความซื่อสัตย์						✓		
8. ความมีเหตุผล						✓		

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริง

นันทิศา จันทรศิริ (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การรับรู้บทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ปฏิบัติจริงของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสงขลา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้บทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ปฏิบัติจริงของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสงขลาตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 ประชากรที่ใช้ศึกษา คือประชาชนในเขตพื้นที่รับผิดชอบขององค์การบริหารส่วนตำบล 4 แห่ง จำนวน 400 คน ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการสุ่มหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง อายุระหว่าง 21-30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและมีรายได้ 5,001-10,000 บาท มีระดับการรับรู้บทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ปฏิบัติจริงของประชาชนต่อการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นแตกต่างกัน โดยมีรับรู้บทบาทที่คาดหวังทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และ

การรับรู้บทบาทที่ปฏิบัติจริงทั้งภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ที่แตกต่างกันรับรู้ถึงบทบาทที่คาดหวังแตกต่างกัน ส่วนการรับรู้ บทบาทที่ปฏิบัติจริงไม่แตกต่างกัน ปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมและความเชื่อถือไว้วางใจของ ประชาชนที่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อการรับรู้บทบาทที่คาดหวังอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.05 ได้แก่ การมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการให้ข้อมูล การมีส่วนร่วมด้านวางแผนร่วมกัน และความเชื่อถือ ไว้วางใจของประชาชนด้านศักยภาพ และปัจจัยด้านการมีส่วนร่วมและความเชื่อถือไว้วางใจของ ประชาชนที่มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อการรับรู้บทบาทที่ปฏิบัติจริงของประชาชนอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการให้ข้อมูล และความเชื่อถือไว้วางใจของ ประชาชนด้านความตรงไปตรงมา

มยุรี บุญบัง (2554) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง ความคาดหวัง และการรับรู้จริงของ พนักงานต่อคุณภาพการให้บริการการจ้างงานบุคคลภายนอก ของธนาคารธนชาติ จำกัด(มหาชน) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคาดหวังและการรับรู้จริงของ พนักงานต่อคุณภาพการให้บริการการจ้างงานบุคคลภายนอกของธนาคารธนชาติ จำกัด(มหาชน) สำนักงานในกรุงเทพมหานคร และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้จริงกับปัญหาที่เกิดจาก การให้บริการของบุคคลภายนอก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือ พนักงานธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) สำนักงานกรุงเทพมหานคร จำนวน 380 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บ ข้อมูล ผลการวิจัย พบว่า ความคาดหวังของพนักงานต่อคุณภาพการให้บริการการจ้าง บุคคลภายนอกโดยรวมมีระดับความคาดหวังมาก เมื่อพิจารณาระดับความคาดหวังรายด้านพบว่า มี ระดับความคาดหวังมากที่สุด ได้แก่ ความคาดหวังด้านความเชื่อถือไว้วางใจ ระดับความคาดหวัง มาก ได้แก่ ความคาดหวังด้านความมั่นใจ ด้านการตอบสนองต่อผู้รับบริการ ด้านความเป็นธรรม ของบริการ และด้านความเอาใจใส่ การรับรู้จริงของพนักงานต่อคุณภาพการให้บริการการจ้างงาน บุคคลภายนอกโดยรวมมีระดับการรับรู้จริงปานกลาง เมื่อพิจารณาระดับการรับรู้จริงรายด้านพบว่า มีระดับการรับรู้จริงมาก ได้แก่ การรับรู้จริงด้านความเชื่อถือไว้วางใจ ด้านความมั่นใจ ด้านการ ตอบสนองต่อผู้รับบริการ โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความคาดหวังและการรับรู้จริง ของพนักงานต่อคุณภาพการให้บริการการจ้างบุคคลภายนอกมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.01 และปัญหาที่เกิดจากการให้บริการการจ้างบุคคลภายนอก พบว่าพนักงานมี ปัญหาที่เกิดจากการให้บริการการจ้างงานบุคคลภายนอกมีระดับของปัญหาปานกลาง

คันธวุฒิ พลอยอุบล (2551) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การรับรู้บทบาทและบทบาทที่ปฏิบัติจริงของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในการควบคุมโรคมาลาเรีย จังหวัดยะลา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้บทบาทและบทบาทที่ปฏิบัติจริงของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในการควบคุมโรคมาลาเรีย ในจังหวัดยะลา รวมถึงปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติบทบาท กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา คือเจ้าหน้าที่ภาคสนามประจำหน่วยควบคุมโรคติดต่อ นำโดยแมลง และเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานควบคุมโรคติดต่อประจำสถานีอนามัย ในจังหวัดยะลา รวม 98 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผลการวิจัย พบว่าการรับรู้บทบาทและการปฏิบัติจริงในการควบคุมโรคมาลาเรียของเจ้าหน้าที่ภาคสนามประจำหน่วยควบคุมโรคติดต่อ นำโดยแมลง ทั้งโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านสุขศึกษาประชาสัมพันธ์และด้านควบคุมยุงพาหะ อยู่ในระดับปานกลาง เจ้าหน้าที่ภาคสนามประจำหน่วยควบคุมโรคติดต่อ นำโดยแมลงมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องประชาชนไม่ให้ความร่วมมือเป็นลำดับแรก แต่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานควบคุมโรคติดต่อประจำสถานีอนามัยมีปัญหาและอุปสรรคในเรื่องสถานการณ์ความไม่สงบเป็นลำดับแรก สำหรับอุปสรรคอันดับรองลงมาของทั้งสองกลุ่มเหมือนกัน คืองบประมาณไม่เพียงพอและขาดบุคลากร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความไว้วางใจ

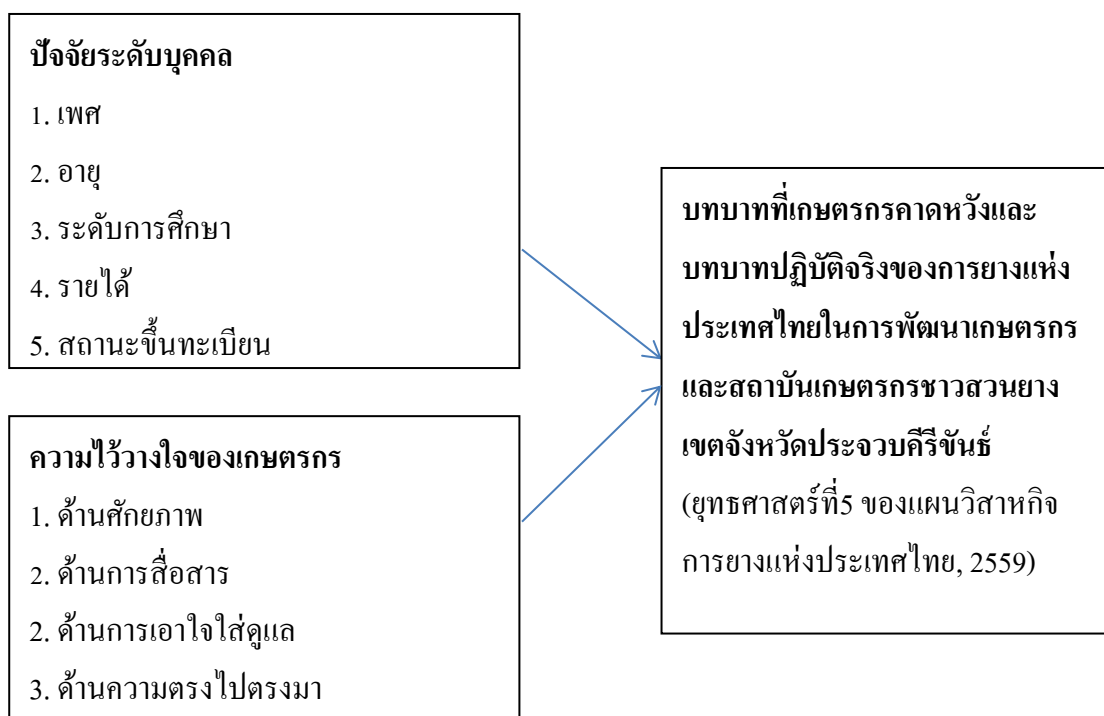
ยุทธนา ไชยจุฑาล และคณะ (2551) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง โครงการศึกษาและพัฒนาระบบประเมินความเชื่อถือไว้วางใจ (Public Trust) ในหน่วยงานภาครัฐ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากรอบแนวคิดในการประเมินและแนวทางการพัฒนาระบบประเมินความเชื่อถือไว้วางใจภายในหน่วยงานภาครัฐ และพัฒนาตัวชี้วัดที่ใช้ในการประเมินความเชื่อถือไว้วางใจในหน่วยงานภาครัฐ ในมิติต่างๆ รายงานการวิจัยความเชื่อถือไว้วางใจหมายถึง ความสามารถเชื่อมั่น ยอมรับคาดหวังในตัวบุคคลที่จะปฏิบัติในสิ่งที่ต้องการหรือเชื่อมั่น ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ 1) ความเชื่อถือไว้วางใจด้านศักยภาพ 2) ความเชื่อถือไว้วางใจด้านการสื่อสาร 3) ความเชื่อถือไว้วางใจด้านการเอาใจใส่ 4) ความเชื่อถือไว้วางใจด้านความตรงไปตรงมา

Tallman (2007) ได้ทำการศึกษาความสำคัญของความไว้วางใจ : การรับรู้ความไว้วางใจและความพึงพอใจในการทำงานของพยาบาล กลุ่มตัวอย่างเป็นพยาบาลจำนวน 122 คนใน 13 โรงพยาบาล ในเขต Western Canada ผลการวิจัยพบว่า การปฏิบัติด้านการบริหารจัดการความยุติธรรมด้านนโยบาย และความปลอดภัยในสถานที่ทำงานมีความสัมพันธ์กับความไว้วางใจในการจัดการ (Trust in management) ของพยาบาล การปฏิบัติของหัวหน้าหอผู้ป่วยและความยุติธรรมด้าน

นโยบายมีความสัมพันธ์กับความไว้วางใจในหัวหน้าหอผู้ป่วย และทั้งความไว้วางใจในการจัดการ และความไว้วางใจในหัวหน้าหอผู้ป่วยมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการทำงานของพยาบาล

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษายอบบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย 2 ตัวแปร มีรายละเอียดดังนี้ 1) ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) คือ ปัจจัยระดับบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และสถานะขึ้นทะเบียนเกษตรกร ส่วนความไว้วางใจของเกษตรกร ได้แก่ ด้านศักยภาพ ด้านการสื่อสาร ด้านการดูแลเอาใจใส่ และด้านความตรงไปตรงมา 2) ตัวแปรตาม (Dependent Variables) คือ บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จากแนวคิด ทฤษฎีและผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องผู้ศึกษานำมากำหนดกรอบแนวคิดของการศึกษา โดยมีตัวแปรอิสระและตัวแปรตามดังนี้

ภาพประกอบที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีเครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม (Questionnaires) เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อให้การดำเนินการวิจัยนำไปสู่คำตอบตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับหัวข้อ ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ เกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางกับการยางแห่งประเทศไทย ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 930 คน (การยางแห่งประเทศไทย, 2559)

ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ เกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางกับการยางแห่งประเทศไทย ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) ซึ่งคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้การกำหนดขนาดตัวอย่างของ Yamane (1976 อ้างใน ประคอง วรรณสูตร, 2538) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดตัวอย่าง
 N = ขนาดประชากร
 e = ระดับความคลาดเคลื่อน (กำหนดที่ระดับ 0.05)

$$\text{แทนค่า } n = \frac{930}{1+930(0.05)^2}$$

$$n = \frac{930}{3.325}$$

$$= 279.70$$

จากการคำนวณ ได้จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 280 ตัวอย่าง โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างของเกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรและขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางกับการยางแห่งประเทศไทย เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบตรวจสอบรายการมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าจำนวน 20 ข้อ โดยได้ปรับปรุงแบบวัดความไว้วางใจของเกษตรกรมาจากผลงานวิจัยของยุทธนา ไชยจุฑกุล และคณะ ที่ศึกษาโครงการศึกษาและพัฒนาระบบประเมินความเชื่อถือไว้วางใจ (Public Trust) ในหน่วยงานภาครัฐ โดยสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) โดยผู้วิจัยได้ปรับให้เหมาะสมกับบริบทที่ต้องการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงแบบสรุปคำถามความไว้วางใจด้านศักยภาพ

ความไว้วางใจ	ส่วนประกอบ	คำถามผู้วิจัย
ศักยภาพ	1. ศักยภาพที่สามารถทำได้ตามวัตถุประสงค์	1. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีความสามารถในการปฏิบัติงานให้บรรลุตามวิสัยทัศน์และพันธกิจ
	2. ความเชื่อในคุณธรรมภายใน	2. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีความสามารถและความเชี่ยวชาญในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรให้สอดคล้องกับความต้องการ
	3. ความรับผิดชอบ	3. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. รับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานตามแผนการพัฒนาภายในระยะเวลาที่กำหนด
	4. การส่งเสริมและการควบคุมตนเอง	4. ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ของ กยท. มีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ
	5. การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วม	5. ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ของ กยท. มีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เพื่อนำความรู้และวิทยาการใหม่ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงานโดยมีเกษตรกรเป็นส่วนร่วม

ตารางที่ 3.2 แสดงแบบสรุปคำถามความไว้วางใจด้านการสื่อสาร

ความไว้วางใจ	ส่วนประกอบ	คำถามผู้วิจัย
การสื่อสาร	1. การแบ่งปันข้อมูลอย่างเหมาะสม	1. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตัวเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างสม่ำเสมอ
	2. การสื่อสารอย่างเปิดเผย	2. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเปิดเผย
	3. การฟังการชื่นชมต่อความคิด	3. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการสื่อสารที่ส่งเสริมการแสดงความคิดเห็นเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีของเกษตรกรในพื้นที่
	4. การแลกเปลี่ยนข้อมูลถูกเวลาทันท่วงที	4. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่มีความทันสมัย เป็นปัจจุบัน และทันเหตุการณ์
	5. การแบ่งปันข้อมูลที่มีความสำคัญ	5. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการให้ข้อมูลที่มีความสำคัญต่อความต้องการของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร

ตารางที่ 3.3 แสดงแบบสรุปคำถามความไว้วางใจด้านการเอาใจใส่ดูแล

ความไว้วางใจ	ส่วนประกอบ	คำถามผู้วิจัย
การเอาใจใส่ดูแล	1. ได้รับการสนับสนุนอย่างดี	1. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. เข้าใจและตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร
	2. ความเข้าใจค่านิยม ความเชื่อ แรงบันดาลใจ และข้อบกพร่อง	2. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. รับฟังข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร เพื่อนำไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อเกษตรกรมากที่สุด
	3. รูปแบบการทำงาน	3. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. ปฏิบัติงานเพื่อผลประโยชน์โดยรวมของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร
	4. ความห่วงใยดูแล	4. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีความห่วงใยและหาแนวทางในการแก้ปัญหาให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น
	5. การได้รับการให้คุณค่า รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา	5. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. ให้ความสำคัญกับเกษตรกรทุกคนอย่างเท่าเทียม

ตารางที่ 3.4 แสดงแบบสรูปคำถามความไว้วางใจด้านความตรงไปตรงมา

ความไว้วางใจ	ส่วนประกอบ	คำถามผู้วิจัย
ความตรงไปตรงมา	1. ความเชื่อถือได้	1. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรได้เป็นอย่างดีมีความน่าเชื่อถือ
	2. ความสามารถในการพึ่งพา	2. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. สามารถเป็นที่พึ่งพาและสามารถช่วยเหลือเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรในยามที่เดือดร้อน
	3. การเข้าถึงได้	3. ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ของ กยท. ได้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต โปร่งใสและเป็นธรรม
	4. ความสอดคล้องระหว่างคำพูดกับการกระทำ	4. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. สามารถพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรได้อย่างสอดคล้องกับแผนการพัฒนา
	5. การรักษาสัญญา	5. ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ของ กยท. สามารถปฏิบัติตามคำพูดหรือคำมั่นสัญญาที่ให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างจริงจัง

โดยใช้เครื่องมือการวัดเจตคติหรือมาตราวัดเจตคติ (Attitude Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยกำหนดการให้คะแนนใช้เกณฑ์ความเบี่ยงเบนมาตรฐานให้คะแนนช่วงความรู้สึกเท่าๆ กันเป็น 5 ช่วงต่อเนื่อง เรียกว่า Arbitrary Weighting Method กำหนดให้ค่าคะแนนคำตอบของแบบสอบถาม 5 ระดับคือ

5 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมาก

3 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนวัดระดับความไว้วางใจของเกษตรกรที่มีต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยคำนวณและหาค่าเฉลี่ยคะแนนรวมทั้ง แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{อันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

หลังจากนั้นนำระดับคะแนนมาแปลผล พิจารณาจากค่าเฉลี่ยเลขคณิต โดยแบ่งเกณฑ์การแปลผลออกเป็นค่าระดับจำนวน 5 ระดับ ดังนี้

จากการคำนวณหาค่าเฉลี่ยสามารถแบ่งระดับได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00	หมายถึง	เกษตรกรมีความไว้วางใจระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายถึง	เกษตรกรมีความไว้วางใจระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายถึง	เกษตรกรมีความไว้วางใจระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายถึง	เกษตรกรมีความไว้วางใจระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายถึง	เกษตรกรมีความไว้วางใจระดับน้อยที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ตามยุทธศาสตร์ของแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทยฉบับที่ 1 (พ.ศ.2559 – พ.ศ.2563) ซึ่งประกอบด้วย 7 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การวิจัยและพัฒนาเพื่อสนับสนุนประสิทธิภาพการผลิตและเพิ่มมูลค่าผลผลิต

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเพิ่มประสิทธิภาพตลาดและโลจิสติกส์

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การเพิ่มประสิทธิภาพการหารายได้และจัดเก็บค่าธรรมเนียมขององค์กร

ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการองค์กร

ยุทธศาสตร์ที่ 7 การสนับสนุนนโยบายแห่งรัฐ

จากแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทยข้างต้น ผู้วิจัยเลือกทำการศึกษา ยุทธศาสตร์ที่ 5 การพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เนื่องจากเป็นยุทธศาสตร์ที่ทางสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางเดิม ได้ดำเนินการมาเป็นระยะเวลาต่อเนื่อง สำหรับจังหวัดประจวบคีรีขันธ์เป็นสำนักงานส่วนภูมิภาค ซึ่งปฏิบัติงานในพื้นที่ทำให้ใกล้ชิดเกษตรกรสามารถรับรู้ปัญหาและความต้องการที่แท้จริงของเกษตรกร เพื่อนำปัญหาต่างๆมาหาแนวทางแก้ไข ส่วนยุทธศาสตร์อื่นๆ เป็นบทบาทหน้าที่ใหม่ตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558 ซึ่งยังไม่มีแนวทางการปฏิบัติงานที่แน่ชัด โดยแบบสอบถามเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าจำนวน 20 ข้อ โดยได้นำนำยุทธศาสตร์ที่ 5 ของแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 1 ปรับให้เหมาะสมกับบริบทที่ต้องการวิจัยดังนี้

ตารางที่ 3.5 แสดงแบบสรุปคำถามที่ได้จากแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย ยุทธศาสตร์ที่ 5

การพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	คำถามผู้วิจัย
1. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม	1. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรคัดเลือกพันธุ์ยางและวัสดุปลูกให้เหมาะสมกับพื้นที่เพาะปลูก
	2. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีการใช้ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดินและการผสมปุ๋ยใช้เอง
	3. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกสร้างสวนยางอย่างยั่งยืน
2. ส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและการแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ	4. จัดโครงการฝึกอบรมช่างกรีดยางและการจัดศูนย์เรียนรู้เพื่อให้เกษตรกรกรีดยางตามหลักวิชาการ

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)

การพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	คำถามผู้วิจัย
	5. ส่งเสริมและให้ความรู้แก่เกษตรกรในการเก็บเกี่ยวผลผลิตของยางแต่ละชนิดอย่างถูกวิธี
	6. ส่งเสริมและให้ความรู้แก่เกษตรกรในการแปรรูปผลผลิตยางพาราให้ได้น้ำยางและยางแผ่นดิบที่มีคุณภาพ
3. ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง	7. ส่งเสริมให้เกษตรกรบริหารจัดการสวนยางแบบเกษตรผสมผสาน เช่น การปลูกพืชผักสวนครัวระหว่างร่องยาง การเลี้ยงสัตว์
	8. ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้วัสดุอย่างถูกวิธีและคุ้มค่าเพื่อลดต้นทุนในการผลิต
	9. ส่งเสริมให้เกษตรกรลดจำนวนต้นยางที่ปลูกเหลือ 40 ต้นต่อไร่เพื่อปลูกพืชเศรษฐกิจอื่นควบคู่กับต้นยาง
	10. ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านในการแปรรูปผลผลิตให้เป็นผลิตภัณฑ์ yang ที่ใช้ในท้องถิ่นได้
	11. จัดอบรมเกษตรกรเพื่อประกอบอาชีพเสริมซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)

การพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	คำถามผู้วิจัย
4. ส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้ รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย	12. ส่งเสริมให้เกษตรกรรวมกลุ่ม เพื่อดำเนิน กิจกรรมที่เป็นประโยชน์ เช่น การศึกษาดูงาน การแปรรูปผลิตภัณฑ์
	13. ส่งเสริมการรวมกลุ่มรวบรวมผลผลิต เพื่อ นำผลผลิตเข้าตลาดประมูลซึ่งได้ราคาสูง กว่าราคาท้องถิ่น
	14. ส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรสร้าง เครือข่ายกับภาคเอกชนเพื่อเพิ่มโอกาสทาง การตลาด
5. ให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการ ผลิต การแปรรูป และด้านการตลาด	15. จัด โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่ เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อการแปร รูปยางพารา
	16. ส่งเสริมการสร้างมูลค่าและสร้าง นวัตกรรมตั้งแต่กระบวนการผลิตจนถึงการ แปรรูปเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน
	17. ส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรจัดหาตลาด ส่งยางทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อลด การพึ่งพาภาครัฐ

ตารางที่ 3.5 (ต่อ)

การพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	คำถามผู้วิจัย
6. บริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง	18. จัดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดสิทธิการได้รับการจัดสวัสดิการตาม พรบ. การยางแห่งประเทศไทย
	19. จัดการเงินกองทุนเพื่อสวัสดิการชาวสวนยางที่จะได้มีเงินสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉินและเยียวยาเกษตรกร
	20. การได้รับการดูแลและการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

โดยใช้เครื่องมือการวัดเจตคติหรือมาตราวัดเจตคติ (Attitude Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert Scale) โดยกำหนดการให้คะแนนใช้เกณฑ์ความเบี่ยงเบนมาตรฐานให้คะแนนช่วงความรู้สึกเท่าๆ กันเป็น 5 ช่วงต่อเนื่อง เรียกว่า Arbitrary Weighting Method กำหนดให้ค่าคะแนนคำตอบของแบบสอบถาม 5 ระดับคือ

5 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยมาก
3 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	เห็นด้วยน้อยที่สุด

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนวัดระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยคำนวณและหาค่าเฉลี่ยคะแนนรวมทั้ง แบ่งออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{อันตรายภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่าสูงสุด} - \text{ค่าต่ำสุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.8
 \end{aligned}$$

หลังจากนั้นนำระดับคะแนนมาแปลผล พิจารณาจากค่าเฉลี่ยเลขคณิต โดยแบ่งเกณฑ์การแปลผลออกเป็นค่าระดับจำนวน 5 ระดับ ดังนี้

จากการคำนวณหาค่าเฉลี่ยสามารถแบ่งระดับได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00	หมายถึง	เกษตรกรมีบทบาทที่คาดหวัง/กยท.มีบทบาทปฏิบัติจริงในระดับมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายถึง	เกษตรกรมีบทบาทที่คาดหวัง/กยท.มีบทบาทปฏิบัติจริงในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายถึง	เกษตรกรมีบทบาทที่คาดหวัง/กยท.มีบทบาทปฏิบัติจริงในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายถึง	เกษตรกรมีบทบาทที่คาดหวัง/กยท.มีบทบาทปฏิบัติจริงในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายถึง	เกษตรกรมีบทบาทที่คาดหวัง/กยท.มีบทบาทปฏิบัติจริงในระดับน้อยที่สุด

การทดสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ผู้วิจัยได้มีการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้อง ความเที่ยงตรงของเนื้อหาและแก้ไขปรับปรุงให้มีความเที่ยงตรงยิ่งขึ้น

2. การหาความเชื่อมั่น (Reliability) คือ การทดสอบความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ ซึ่งผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและผ่านการตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับประชากรที่จะทำการศึกษาวิจัย จำนวน 30 ชุด โดยวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีของ Cronbach (พิเชษฐ์ ผุงเพิ่มตระกูล, 2554 : 83-86) ซึ่งเรียกว่า “การหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient-alpha)” ที่ยอมรับกันจะต้องไม่ต่ำกว่า 0.70 โดยในแบบสอบถาม ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความไว้วางใจของเกษตรกรที่ส่งผลต่อบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร

ชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีค่าระดับความเชื่อมั่น 0.92 ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีค่าระดับความเชื่อมั่น 0.96 แสดงให้เห็นว่าแบบสอบถามทุกตอนในการศึกษาครั้งนี้ สามารถยอมรับได้และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลต่อไปได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เป็นตัวแทนประชากรจำนวน 280 คน ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลได้จาก 2 แหล่ง ดังนี้

แหล่งข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามเกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและได้ใช้บริการกับการยางแห่งประเทศไทย เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 280 คน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

แหล่งข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น แนวคิดทฤษฎีต่างๆ ตำรา หนังสือ เอกสารและสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ รวมถึงการสืบค้นผ่านอินเทอร์เน็ต โดยมุ่งเน้นศึกษาข้อมูลเพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis)

ข้อมูลแบบสอบถามที่รวบรวมได้นั้น ผู้วิจัยทำการตรวจสอบก่อนลงรหัสข้อมูล หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ลงรหัสดังกล่าวไปป้อนข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ เพื่อทำการประมวลผลข้อมูลที่ได้โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the

Social Science : SPSS) เพื่อให้เหมาะสมสอดคล้องกับข้อมูลที่รวบรวมมาโดยมีการหาค่าเพื่อวิเคราะห์ผล ดังนี้

1. การวิเคราะห์ปัจจัยระดับบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานะขึ้นทะเบียน ประมวลผลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) หาค่าร้อยละ (Percentage)

2. ความไว้วางใจ บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. นำค่าเฉลี่ยของบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพื่อหาช่องว่าง (Gap)

4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของปัจจัยส่วนบุคคลของบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้สถิติที่ t-test และปัจจัยระดับบุคคลที่มีมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One Way ANOVA)

5. ความสัมพันธ์ของความไว้วางใจของเกษตรกรที่ส่งผลต่อบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ สถิติวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) โดยศึกษาจากความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ได้แก่ ความไว้วางใจ 4 ด้าน บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย โดยค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์จะมีค่าระหว่าง -1.00 ถึง +1.00 เกณฑ์การแปลความหมายค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2541: 324) มีดังนี้

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.91–1.00 แสดงว่ามี ความสัมพันธ์ระดับสูงมาก

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.71–0.90 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระดับสูง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.31-0.70 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระดับ

ปานกลาง

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.01-0.30 แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระดับต่ำ

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0 แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่องบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ (Qualitative Research) โดยการสุ่มตัวอย่างเกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางกับการยางแห่งประเทศไทย ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 280 ตัวอย่าง โดยใช้แบบสอบถามทำการสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ หาค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ตลอดจนนำเสนอผลการศึกษารูปแบบตารางประกอบการบรรยายเชิงวิเคราะห์

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	หมายถึง	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่าง 2 กลุ่ม
F	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้ทดสอบความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม
Sig	หมายถึง	ค่านัยสำคัญทางสถิติ (Significant)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลที่ศึกษาวิจัยออกเป็น 4 ตอนตามวัตถุประสงค์ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตอนที่ 3 บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ของความไว้วางใจของเกษตรกรในบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของเกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางกับการยางแห่งประเทศไทยในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเกษตรกร ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานะขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยาง โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ ดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนความถี่และค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

(N=280)		
ปัจจัยระดับบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
1.1 ชาย	165	58.93
1.2 หญิง	115	41.07
รวม	280	100.00
2. อายุ (ปี)		
1.1. อายุน้อยกว่า 20 ปี	6	2.14
1.2. อายุ 21-30 ปี	23	8.21
1.3. อายุ 31-40 ปี	71	25.36
1.4. อายุ 41-50 ปี	80	28.57
1.5. อายุ 51 ปีขึ้นไป	100	35.72
รวม	280	100.00

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ปัจจัยระดับบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
3. ระดับการศึกษา		
3.1. ไม่ได้เรียน/ไม่ได้ศึกษา	9	3.21
3.2. ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น	69	24.64
3.3. มัธยมศึกษาตอนต้น	56	20.00
3.4. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ ปวช.	70	25.00
3.5. อนุปริญญา/ปวส.	30	10.71
3.6. ปริญญาตรี	39	13.94
3.7. สูงกว่าปริญญาตรี	7	2.50
รวม	280	100.00
4. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน		
4.1. ต่ำกว่า 5,000 บาท	16	5.73
4.2. 5,001-10,00 บาท	73	26.08
4.3. 10,001-15,000 บาท	97	34.65
4.4. 15,001-20,000 บาท	58	20.71
4.5. 20,001-25,000 บาท	14	5.00
4.6. 25,001 บาทขึ้นไป	22	7.83
รวม	280	100.00
5. สถานะเงินทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยาง		
5.1. เจ้าของสวน	197	70.36
5.2. ผู้เช่าสวน	23	8.21
5.3. คนทำสวน	23	8.21
5.4. คนกรีดยาง	37	13.22
รวม	280	100.00

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยระดับบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 280 คน จำแนกตามตัวแปร พบว่า

1. เพศ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเพศชาย จำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 58.93 เพศหญิง จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 41.07

2. อายุ

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอายุ 51 ปีขึ้นไป จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 35.72 รองลงมา อายุ 41-50 ปี จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 อายุ 31-40 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 25.36 อายุ 21-30 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 8.21 และอายุน้อยกว่า 21 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 2.14 ตามลำดับ

3. ระดับการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 รองลงมา ระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 24.64 ระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 13.94 ระดับการศึกษานุปริญญา/ปวส. จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 10.71 ไม่ได้เรียน/ไม่ได้ศึกษา จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 3.21 และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ตามลำดับ

4. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 10,001-15,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 34.65 รองลงมา รายได้ 5,000-10,000 บาท จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 26.08 รายได้ 15,001-20,000 บาท จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 20.71 รายได้ 25,001 บาทขึ้นไป จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 7.83 รายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 5.73 และรายได้ 20,001-25,000 บาท จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

5. สถานะขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยาง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานะเจ้าของสวน จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 70.36 รองลงมา สถานะคนกรีดยาง จำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 13.22 สถานะผู้เช่าสวนและสถานะคนทำสวนมีจำนวนเท่ากัน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 8.21

ตอนที่ 2 ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานโดยใช้ความไว้วางใจ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านศักยภาพ ด้านการสื่อสาร ด้านการดูแลเอาใจใส่ และด้านความตรงไปตรงมา

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย \bar{x} ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ความไว้วางใจ	\bar{x}	S.D.	ระดับ
1. ด้านความตรงไปตรงมา	4.07	0.497	มาก
2. ด้านการดูแลเอาใจใส่	4.03	0.522	มาก
3. ด้านศักยภาพ	4.01	0.511	มาก
4. ด้านการสื่อสาร	3.99	0.514	มาก
ความไว้วางใจ	4.02	0.430	มาก

จากตารางที่ 4.2 พบว่า เกษตรกรมีความไว้วางใจโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.02 โดยมีค่าเฉลี่ยในความไว้วางใจสูงสุดเรียงตามลำดับ ได้แก่ ด้านความตรงไปตรงมา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 ด้านการดูแลเอาใจใส่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 ด้านศักยภาพ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 และด้านการสื่อสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้านศักยภาพ

ความไว้วางใจ	\bar{x}	S.D	ระดับ
ด้านศักยภาพ			
1. กยท. มีความสามารถและเชี่ยวชาญในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อให้ตรงกับความต้องการ	4.06	0.701	มาก
2. เจ้าหน้าที่ของ กยท. มีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เพื่อนำความรู้และวิทยาการใหม่ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงานโดยมีเกษตรกรเป็นส่วนร่วม	4.03	0.718	มาก
3. เจ้าหน้าที่ของ กยท. มีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ	4.03	0.690	มาก
4. กยท. มีความสามารถในการปฏิบัติงานให้บรรลุตามวิสัยทัศน์และพันธกิจ	3.98	0.733	มาก
5. กยท. รับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานตามแผนการพัฒนา ภายในระยะเวลาที่กำหนด	3.96	0.694	มาก
ด้านศักยภาพ	4.01	0.511	มาก

จากตารางที่ 4.3 พบว่า เกษตรกรมีความไว้วางใจด้านศักยภาพโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.01 เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ข้อที่มีความไว้วางใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 5 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ กยท.มีความสามารถและเชี่ยวชาญในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อให้ตรงกับความต้องการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 รองลงมา เจ้าหน้าที่ของ กยท. มีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เพื่อนำความรู้และวิทยาการใหม่ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงานโดยมีเกษตรกรเป็นส่วนร่วม และ เจ้าหน้าที่ของ กยท. มีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานให้สำเร็จมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 กยท.มีความสามารถในการปฏิบัติงานให้บรรลุตามวิสัยทัศน์และพันธกิจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และ กยท.รับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานตามแผนการพัฒนา ภายในระยะเวลาที่กำหนด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 3.96

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้านการสื่อสาร

ความไว้วางใจ	\bar{x}	S.D	ระดับ
ด้านการสื่อสาร			
1. กยท. มีการให้ข้อมูลที่มีความสำคัญต่อความต้องการของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร	4.03	0.733	มาก
2. กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเปิดเผย	4.02	0.716	มาก
3. กยท. มีการสื่อสารที่ส่งเสริมการแสดงความคิดเห็นเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีของเกษตรกรในพื้นที่	4.02	0.666	มาก
4. กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตัวเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างสม่ำเสมอ	3.99	0.690	มาก
5. กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่มีความทันสมัยเป็นปัจจุบัน และทันเหตุการณ์	3.89	0.727	มาก
ด้านการสื่อสาร	3.99	0.514	มาก

จากตารางที่ 4.4 พบว่า เกษตรกรมีความไว้วางใจด้านการสื่อสารโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.99 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีความไว้วางใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 5 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ กยท. มีการให้ข้อมูลที่มีความสำคัญต่อความต้องการของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร มีค่ามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 รองลงมา กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเปิดเผย และ กยท. มีการสื่อสารที่ส่งเสริมการแสดงความคิดเห็นเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีของเกษตรกรในพื้นที่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.02 กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตัวเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างสม่ำเสมอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99 และ กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่มีความทันสมัย เป็นปัจจุบันและทันเหตุการณ์ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 3.89

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้านการดูแลเอาใจใส่

ความไว้วางใจ	\bar{x}	S.D	ระดับ
ด้านการดูแลเอาใจใส่			
1. กยท. ปฏิบัติงานเพื่อผลประโยชน์โดยรวมของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร	4.07	0.747	มาก
2. กยท. รับฟังข้อเสนอและความคิดเห็นของเกษตรกร สถาบันเกษตรกร เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อเกษตรกร	4.05	0.646	มาก
3. กยท. มีความห่วงใยและหาแนวทางแก้ปัญหาให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรให้มีความเป็นอยู่ที่ดี	4.05	0.643	มาก
4. กยท. ให้ความสำคัญกับเกษตรกรทุกคนอย่างเท่าเทียม	4.01	0.760	มาก
5. กยท. เข้าใจและตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร	3.95	0.765	มาก
ด้านการดูแลเอาใจใส่	4.03	0.522	มาก

จากตารางที่ 4.5 พบว่า เกษตรกรมีความไว้วางใจด้านการดูแลเอาใจใส่โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.03 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีความไว้วางใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 5 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ กยท.ปฏิบัติงานเพื่อผลประโยชน์โดยรวมของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร มีค่ามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 รองลงมา กยท.รับฟังข้อเสนอและความคิดเห็นของเกษตรกร สถาบันเกษตรกร เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อเกษตรกร และ กยท.มีความห่วงใยและหาแนวทางแก้ปัญหาให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรให้มีความเป็นอยู่ที่ดี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 กยท. ให้ความสำคัญกับเกษตรกรทุกคนอย่างเท่าเทียม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.01 และ กยท.เข้าใจและตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 3.95

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ในความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้านความตรงไปตรงมา

ความไว้วางใจ	\bar{x}	S.D	ระดับ
ด้านความตรงไปตรงมา			
1. เจ้าหน้าที่ของ กยท. ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต โปร่งใส เป็นธรรม	4.15	0.778	มาก
2. กยท. สามารถเป็นที่พึ่งพาและสามารถช่วยเหลือเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรในยามที่เดือดร้อน	4.12	0.716	มาก
3. กยท. ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร ได้อย่างดีและมีความน่าเชื่อถือ	4.06	0.667	มาก
4. กยท. พัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร ได้อย่างสอดคล้องกับแผนการพัฒนา	4.04	0.633	มาก
5. เจ้าหน้าที่ของ กยท. สามารถปฏิบัติตามคำพูดหรือคำมั่นสัญญาที่ให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างจริงใจ	3.99	0.723	มาก
ด้านความตรงไปตรงมา	4.07	0.497	มาก

จากตารางที่ 4.6 พบว่า เกษตรกรมีความไว้วางใจด้านความตรงไปตรงมาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.07 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีความไว้วางใจอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 5 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ เจ้าหน้าที่ของ กยท. ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต โปร่งใส เป็นธรรม มีค่ามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 รองลงมา กยท.สามารถเป็นที่พึ่งพาและสามารถช่วยเหลือเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรในยามที่เดือดร้อน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 กยท.ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรได้อย่างดีและมีความน่าเชื่อถือมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 กยท.พัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรได้อย่างสอดคล้องกับแผนการพัฒนา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และเจ้าหน้าที่ของ กยท.สามารถปฏิบัติตามคำพูดหรือคำมั่นสัญญาที่ให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างจริงใจ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด มีความเฉลี่ยเท่ากับ 3.99

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ วิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. ด้านการบริหารจัดการเงิน สวัสดิการเพื่อเกษตรกร ชาวสวนยาง	4.22	0.655	3.11	0.842	มากที่สุด	ปานกลาง
2. ด้านการส่งเสริมสนับสนุน ให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูก สร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่ เหมาะสม	4.11	0.647	3.53	0.697	มาก	มาก
3. ด้านการส่งเสริมและให้ ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและ แปรรูปผลผลิตยางพาราอย่าง ถูกต้องตามหลักวิชาการ	4.04	0.685	3.55	0.661	มาก	มาก
4. ด้านการให้ความรู้และ ถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการ ผลิต การแปรรูป และด้าน การตลาด	4.00	0.718	3.20	0.834	มาก	ปานกลาง

ตารางที่ 4.7 (ต่อ)

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
5. ด้านการส่งเสริมและพัฒนา สถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่ม สร้างความเข้มแข็ง และสร้าง เครือข่าย	3.98	0.754	3.28	0.736	มาก	ปานกลาง
6. ด้านการส่งเสริมให้ เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจ พอเพียงในการบริหารจัดการ สวนยาง	3.85	0.655	3.24	0.666	มาก	ปานกลาง
บทบาทการพัฒนาเกษตรกรและ สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	4.03	0.556	3.32	0.582	มาก	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.7 พบว่า เกษตรกรให้ระดับบทบาทที่คาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.03 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.22 ส่วนด้านที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 5 ด้าน เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 ด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และด้านการตลาด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็งและสร้างเครือข่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง 3.20 มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 3.85

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.32 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านที่มีบทบาทปฏิบัติจริงอยู่ในระดับมาก จำนวน 2 ด้าน เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ ด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ

3.55 ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 ส่วนด้านที่มีบทบาทปฏิบัติจริงอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 4 ด้านเรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 ด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และด้านการตลาด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 และด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 3.11

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม

สถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรคัดเลือกพันธุ์ยางและวัสดุปลูกให้เหมาะสมกับพื้นที่เพาะปลูก	4.25	0.744	3.67	0.817	มากที่สุด	มาก
2. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีการใช้ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดินและการผสมปุ๋ยใช้เอง	4.05	0.872	3.49	0.868	มาก	มาก
3. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกสร้างสวนยางอย่างยั่งยืน	4.01	0.812	3.43	0.840	มาก	มาก
ภาพรวมด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม	4.11	0.647	3.53	0.697	มาก	มาก

จากตารางที่ 4.8 พบว่า เกษตรกรให้ระดับบทบาทที่คาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรกรที่เหมาะสมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.11 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมากที่สุด คือ การส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรคัดเลือกพันธุ์ยางและวัสดุปลูกให้เหมาะสมกับพื้นที่เพาะปลูก มีค่าสูงสุดเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ส่วนข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 2 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ การส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีการใช้ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดิน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 และการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกสร้างสวนยางอย่างยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 4.01

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรกรที่เหมาะสมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.53 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ด้านที่มีบทบาทปฏิบัติจริงอยู่ในระดับมาก จำนวน 3 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ การส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรคัดเลือกพันธุ์ยางและวัสดุปลูกให้เหมาะสมกับพื้นที่เพาะปลูก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.67 การส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีการใช้ปุ๋ยตามค่าวิเคราะห์ดินและผสมปุ๋ยใช้เอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 และการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรปลูกสร้างสวนยางอย่างยั่งยืน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.43

ตารางที่ 4.9 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ	ระดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	บทบาทที่ คาดหวัง	บทบาท ปฏิบัติจริง
1. ส่งเสริมและให้ความรู้แก่ เกษตรกรในการเก็บเกี่ยว ผลผลิตของยางแต่ละชนิด อย่างถูกวิธี	4.02	0.805	3.62	0.807	มาก	มาก

ตารางที่ 4.9 (ต่อ)

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
2. ส่งเสริมและให้ความรู้แก่เกษตรกรในการแปรรูปผลผลิตยางพาราให้ได้น้ำยางและยางแผ่นดิบที่มีคุณภาพ	4.14	0.752	3.50	0.931	มาก	มาก
3. จัดโครงการฝึกอบรมช่างกรีดยางและการจัดศูนย์เรียนรู้เพื่อให้เกษตรกรกรีดยางตามหลักวิชาการ	3.97	0.950	3.52	0.846	มาก	มาก
ภาพรวมด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ	4.04	0.685	3.55	0.661	มาก	มาก

จากตารางที่ 4.9 พบว่า เกษตรกรให้ระดับบทบาทที่คาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.04 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 2 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ การส่งเสริมและให้ความรู้แก่เกษตรกรในการแปรรูปผลผลิตยางพาราให้ได้น้ำยางและยางแผ่นดิบที่มีคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.14 การส่งเสริมและให้ความรู้แก่เกษตรกรในการเก็บเกี่ยวผลผลิตของยางแต่ละชนิดอย่างถูกวิธี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และการจัดโครงการฝึกอบรมช่างกรีดยางและการจัดศูนย์เรียนรู้เพื่อให้เกษตรกรกรีดยางตามหลักวิชาการ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.97

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.55 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีบทบาทปฏิบัติจริงอยู่ในระดับมาก

จำนวน 3 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ การส่งเสริมและให้ความรู้แก่เกษตรกรในการเก็บเกี่ยวผลผลิตของยางแต่ละชนิดอย่างถูกวิธี มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.62 การจัดโครงการฝึกอบรมช่างกรีดยางและการจัดศูนย์เรียนรู้เพื่อให้เกษตรกรกรีดยางตามหลักวิชาการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 และการส่งเสริมและให้ความรู้แก่เกษตรกรในการแปรรูปผลผลิตยางพาราให้ได้น้ำยางและยางแผ่นดิบที่มีคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.50

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้วัสดุอย่างถูกวิธีและคุ้มค่าเพื่อลดต้นทุนในการผลิต	4.08	0.763	3.48	0.838	มาก	มาก
2. จัดอบรมเกษตรกรเพื่อประกอบอาชีพเสริม ซึ่งเป็น การเพิ่มรายได้	3.94	0.933	3.29	0.976	มาก	ปานกลาง
3. ส่งเสริมให้เกษตรกรบริหารจัดการสวนยางแบบเกษตรผสมผสาน เช่น การปลูกพืชผักสวนครัวระหว่างร่องยาง การเลี้ยงสัตว์ เป็นต้น	3.87	0.875	3.27	0.887	มาก	ปานกลาง
4. ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านในการแปรรูปผลผลิตให้เป็นผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ในท้องถิ่นได้	3.70	0.936	3.14	0.992	มาก	ปานกลาง

ตารางที่ 4.10 (ต่อ)

บทบาทการพัฒนา เกษตรกรและสถาบัน เกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
5. ส่งเสริมให้เกษตรกรลด จำนวนต้นยางที่ปลูกเหลือ 40 ต้นต่อไร่เพื่อปลูกพืช เศรษฐกิจอื่นควบคู่กับต้น ยาง	3.63	0.890	2.99	0.954	มาก	ปานกลาง
ภาพรวมด้านการส่งเสริม ให้เกษตรกรใช้หลัก เศรษฐกิจพอเพียงบริหาร จัดการสวนยาง	3.85	0.655	3.24	0.666	มาก	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.10 พบว่า เกษตรกรให้ระดับบทบาทที่คาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.85 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 5 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ การส่งเสริมให้เกษตรกรใช้วัสดุอย่างถูกวิธีและคุ้มค่าเพื่อลดต้นทุนในการผลิต มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.08 การจัดอบรมเกษตรกรเพื่อประกอบอาชีพเสริม ซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 การส่งเสริมให้เกษตรกรบริหารจัดการสวนยางแบบเกษตรผสมผสาน เช่น การปลูกพืชผักสวนครัวระหว่างร่องยาง การเลี้ยงสัตว์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.87 การส่งเสริมให้เกษตรกรใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านในการแปรรูปผลผลิตให้เป็นผลิตภัณฑ์ยางที่ใช้ในท้องถิ่นได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.70 และการส่งเสริมให้เกษตรกรลดจำนวนต้นยางที่ปลูกเหลือ 40 ต้นต่อไร่เพื่อปลูกพืชเศรษฐกิจอื่นควบคู่กับต้นยาง มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.63

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.24 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่มีบทบาทปฏิบัติจริงอยู่ในระดับมาก คือ ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้วัสดุอย่างถูกวิธีและคุ้มค่าเพื่อลดต้นทุนในการผลิตมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.48 ส่วนข้อ

ที่บทบาทปฏิบัติจริงอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 4 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ การจัดอบรมเกษตรกรเพื่อประกอบอาชีพเสริม ซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.29 การส่งเสริมให้เกษตรกรบริหารจัดการสวนยางแบบเกษตรผสมผสาน เช่น การปลูกพืชผักสวนครัวระหว่างร่องยาง การเลี้ยงสัตว์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 การส่งเสริมให้เกษตรกรใช้ภูมิปัญญาชาวบ้านในการแปรรูปผลผลิตให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในท้องถิ่นได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.14 และการส่งเสริมให้เกษตรกรลดจำนวนต้นยางที่ปลูกเหลือ 40 ต้นต่อไร่เพื่อปลูกพืชเศรษฐกิจอื่นควบคู่กับต้นยาง มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด มีเท่ากับ 2.99

ตารางที่ 4.11 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย

บทบาทการพัฒนาเกษตรกรและ สถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่ คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติ จริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	1. ส่งเสริมการรวมกลุ่มรวบรวม ผลผลิต เพื่อนำผลผลิตเข้าตลาด ประมูลยางซึ่งได้ราคาสูงกว่าราคา ท้องถิ่น	4.10	0.892	3.44	0.952	มาก
2. ส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกร สร้างเครือข่ายกับภาคเอกชนเพื่อ เพิ่มโอกาสทางการตลาด	3.95	0.884	3.10	0.953	มาก	ปานกลาง
3. ส่งเสริมให้เกษตรกรรวมกลุ่ม เพื่อดำเนินกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ เช่น การศึกษาดูงาน การแปรรูป ผลิตภัณฑ์	3.89	0.929	3.31	0.936	มาก	ปานกลาง
ภาพรวมด้านการส่งเสริมและ พัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่ม สร้างความเข้มแข็งและเครือข่าย	3.98	0.754	3.28	0.736	มาก	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.11 พบว่า เกษตรกรให้ระดับบทบาทที่คาดหวังต่อการขยายแห่ง ประเทศไทย ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย โดยภาพอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.98 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 3 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ ส่งเสริมการรวมกลุ่มรวบรวมผลผลิต เพื่อนำผลผลิตเข้าตลาดประมุขยงซึ่งได้ราคาสูงกว่าราคาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.10 การส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรสร้างเครือข่ายกับภาคเอกชนเพื่อเพิ่มโอกาสทางการตลาด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 และการส่งเสริมให้เกษตรกรรวมกลุ่ม เพื่อดำเนินกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ เช่น การศึกษาดูงาน การแปรรูปผลิตภัณฑ์ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.89

บทบาทปฏิบัติจริงของการขยายแห่งประเทศไทย ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.28 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก คือ ส่งเสริมการรวมกลุ่มรวบรวมผลผลิต เพื่อนำผลผลิตเข้าตลาดประมุขยงซึ่งได้ราคาสูงกว่าราคาท้องถิ่นมีค่าสูงสุดเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 ส่วนข้อที่บทบาทปฏิบัติจริงอยู่ในระดับปานกลาง มีจำนวน 2 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ การส่งเสริมให้เกษตรกรรวมกลุ่ม เพื่อดำเนินกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ เช่น การศึกษาดูงาน การแปรรูปผลิตภัณฑ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.31 และการส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรสร้างเครือข่ายกับภาคเอกชนเพื่อเพิ่มโอกาสทางการตลาด มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.10

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และการตลาด

บทบาทการพัฒนา เกษตรกรและสถาบัน เกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ	ระดับ
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	บทบาทที่ คาดหวัง	บทบาท ปฏิบัติจริง
1. จัดโครงการถ่ายทอด เทคโนโลยีสู่เกษตรกรและ สถาบันเกษตรกรเพื่อการ แปรรูปยางพารา	4.04	0.911	3.23	0.980	มาก	ปานกลาง

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
2. ส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรจัดหาตลาดส่งยางทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อลดการพึ่งพาภาครัฐ	4.04	0.831	3.14	0.974	มาก	ปานกลาง
3. ส่งเสริมการสร้างมูลค่าและสร้างนวัตกรรมตั้งแต่กระบวนการผลิตจนถึงการแปรรูปเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน	3.92	0.936	3.22	0.962	มาก	ปานกลาง
ภาพรวมด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และการตลาด	4.00	0.718	3.20	0.834	มาก	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.12 พบว่า เกษตรกรให้ระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และการตลาด โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.00 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก มีจำนวน 3 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้การจัดโครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อการแปรรูปยางพารา และการส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรจัดหาตลาดส่งยางทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อลดการพึ่งพาภาครัฐ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.04 การส่งเสริมการสร้างมูลค่าและสร้างนวัตกรรมตั้งแต่กระบวนการผลิตจนถึงการแปรรูปเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.92

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และการตลาดโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวม 3.20 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่มีการปฏิบัติจริงอยู่ในระดับปานกลางมีจำนวน 3 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้ การจัดโครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อการแปรรูปยางพารา มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.23 การส่งเสริมการสร้างมูลค่าและสร้างนวัตกรรมตั้งแต่กระบวนการผลิตจนถึงการแปรรูปเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 และการส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรจัดหาตลาดส่งยางทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อลดการพึ่งพาภาครัฐ มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.14

ตารางที่ 4.13 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของข้อมูลเกี่ยวกับระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่ คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ	ระดับ
					บทบาทที่	บทบาท
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.	คาดหวัง	ปฏิบัติจริง
1. การได้รับการดูแลและการ จัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกร อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม	4.33	0.712	3.05	1.045	มากที่สุด	ปานกลาง
2. จัดการเงินกองทุนเพื่อ สวัสดิการชาวสวนยางที่จะ ได้มีเงินสำรองไว้ใช้ในยาม ฉุกเฉินและเี่ยวยาเกษตรกร	4.22	0.863	3.06	1.032	มากที่สุด	ปานกลาง
3. จัดหลักเกณฑ์และวิธีการ ในการกำหนดสิทธิการได้รับ การจัดสวัสดิการตาม พ.ร.บ. การยางแห่งประเทศไทย	4.12	0.803	3.22	0.940	มาก	ปานกลาง

ตารางที่ 4.13 (ต่อ)

บทบาทการพัฒนา เกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		ระดับ บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ บทบาท ปฏิบัติจริง
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ภาพรวมด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง	4.22	0.655	3.11	0.842	มากที่สุด	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.13 พบว่า เกษตรกรให้ระดับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทย ด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.22 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 2 ข้อ ดังนี้ การได้รับการดูแลและการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.33 และการจัดการเงินกองทุนเพื่อสวัสดิการชาวสวนยางที่จะได้มีเงินสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉินและเยียวยาเกษตรกร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ส่วนข้อที่มีความคาดหวังอยู่ในระดับมาก คือ จัดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดสิทธิการได้รับการจัดสวัสดิการตาม พ.ร.บ. การยางแห่งประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 4.12

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.11 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่มีการปฏิบัติจริงอยู่ในระดับปานกลางมีจำนวน 3 ข้อ เรียงตามลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย ดังนี้การจัดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดสิทธิการได้รับการจัดสวัสดิการตาม พ.ร.บ. การยางแห่งประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.22 การจัดการเงินกองทุนเพื่อสวัสดิการชาวสวนยางที่จะได้มีเงินสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉินและเยียวยาเกษตรกร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.06 และ การได้รับการดูแลและการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 3.05

ตอนที่ 4 ความสัมพันธ์ปัจจัยส่วนบุคคลกับบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกร
ต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

ตารางที่ 4.14 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามเพศ

การพัฒนาเกษตรกรและ สถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	เพศ	\bar{X}	S.D.	ค่า t	Sig
บทบาทที่คาดหวัง	ชาย	4.01	0.615	-0.700	0.000
	หญิง	4.06	0.459		
บทบาทปฏิบัติจริง	ชาย	3.31	0.573	-0.239	0.664
	หญิง	3.33	0.596		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จำแนกตามเพศ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ t-test พบว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังมีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 โดยเกษตรกรที่เป็นเพศหญิง ให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 ซึ่งค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีเพศแตกต่างกันมีความคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.664 โดยเกษตรกรที่เป็นเพศหญิง ให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.33 ซึ่งค่า Sig. มากกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีเพศแตกต่างกันได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามอายุ

การพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	อายุ	\bar{X}	S.D.	F-test	Sig
บทบาทที่คาดหวัง	น้อยกว่า 21 ปี	3.91	0.519	1.360	0.248
	21-30 ปี	3.92	0.391		
	31-40 ปี	3.94	0.538		
	41-50 ปี	4.13	0.566		
	51 ปีขึ้นไป	4.06	0.587		
บทบาทปฏิบัติจริง	น้อยกว่า 21 ปี	3.19	0.337	1.396	0.236
	21-30 ปี	3.20	0.488		
	31-40 ปี	3.26	0.589		
	41-50 ปี	3.44	0.604		
	51 ปีขึ้นไป	3.29	0.583		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 ผลการเปรียบเทียบบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จำแนกตามอายุ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ F-test พบว่า บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.248 โดยเกษตรกรที่มีอายุ 41-50 ปีให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13 ซึ่งค่า Sig. มากกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีอายุที่แตกต่างกันมีความคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไม่แตกต่างกัน

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.236 โดยเกษตรกรที่มีอายุ 41-50 ปีให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 ซึ่งค่า Sig. มากกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีอายุแตกต่างกันได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามระดับการศึกษา

การพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง	ระดับการศึกษา	\bar{X}	S.D.	F-test	Sig
บทบาทที่คาดหวัง	ไม่ได้เรียน	3.48	0.563	4.738	0.000*
	ต่ำกว่ามัธยมต้น	4.12	0.476		
	มัธยมต้น	4.12	0.417		
	มัธยมปลาย/ปวช.	3.84	0.547		
	อนุปริญญา/ปวส.	4.11	0.691		
	ปริญญาตรี	4.22	0.572		
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.83	0.775		
บทบาทปฏิบัติจริง	ไม่ได้เรียน	3.04	0.630	5.251	0.000*
	ต่ำกว่ามัธยมต้น	3.57	0.511		
	มัธยมต้น	3.38	0.451		
	มัธยมปลาย/ปวช.	3.07	0.551		
	อนุปริญญา/ปวส.	3.31	0.549		
	ปริญญาตรี	3.28	0.661		
	สูงกว่าปริญญาตรี	3.48	1.022		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.16 ผลการเปรียบเทียบบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จำแนกตามระดับการศึกษาโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ F-test พบว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยมีค่า Sig.เท่ากับ 0.000 โดยเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ซึ่งค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยมีค่า Sig.เท่ากับ 0.000 โดยเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยม ให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.57 ซึ่งค่า Sig.

น้อยกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการปฏิบัติจริงจากการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์พบว่า เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับบทบาทที่คาดหวังและได้รับการปฏิบัติจริงจากการขยายแห่งประเทศไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงเปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.17 ผลการเปรียบเทียบบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยเปรียบเทียบรายคู่

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ไม่ได้	ต่ำกว่า	มัธยม	มัธยม	อนุ-	ปริญญา	สูงกว่า
		เรียน	มัธยม	ต้น	ปลาย/ ปวช.	ปริญญา	ญาตรี	ปริญญา
		3.48	4.12	4.12	3.84	4.11	4.22	3.83
ไม่ได้เรียน	3.48							
ต่ำกว่ามัธยมต้น	4.12	0.64*						
มัธยมต้น	4.12	0.64*	0.00					
มัธยมปลาย/ปวช.	3.84	0.36	-0.28*	-0.28*				
อนุปริญญา/ปวส.	4.11	0.63*	-0.01	-0.01	0.27*			
ปริญญาตรี	4.222	0.74*	0.10	0.10	0.38*	0.11		
สูงกว่าปริญญาตรี	3.83	0.35	-0.29	-0.29	-0.01	-0.28	-0.39	

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.17 พบว่า เกษตรกรที่มีค่าเฉลี่ยของบทบาทที่คาดหวังต่อการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างกัน 8 คู่ ได้แก่

เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้น มีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาไม่ได้เรียน (ค่าความแตกต่าง = 0.64*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมต้นมีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาไม่ได้เรียน (ค่าความแตกต่าง = 0.64*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษานุปริญญา/ปวส.มีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาไม่ได้เรียน (ค่าความแตกต่าง = 0.63*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาไม่ได้เรียน (ค่าความแตกต่าง = 0.74*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช.มีความคาดหวังน้อยกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้น (ค่าความแตกต่าง = 0.28*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช.มีความคาดหวังน้อยกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมต้น (ค่าความแตกต่าง = 0.28*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษานุปริญญา/ปวส.มีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช. (ค่าความแตกต่าง = 0.27*) และเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีมีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช. (ค่าความแตกต่าง = 0.38*) ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนรายคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.18 ผลการเปรียบเทียบบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามระดับการศึกษา โดยเปรียบเทียบรายคู่

ระดับการศึกษา	ค่าเฉลี่ย	ไม่ได้เรียน	ต่ำกว่ามัธยมต้น	มัธยมต้น	มัธยมปลาย/ปวช.	อนุปริญญา/ปวส.	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
		3.04	3.57	3.38	3.07	3.31	3.28	3.48
ไม่ได้เรียน	3.04							
ต่ำกว่ามัธยมต้น	3.57	0.53*						
มัธยมต้น	3.38	0.34	-0.19					
มัธยมปลาย/ปวช.	3.07	0.03	-0.50*	0.31*				
อนุปริญญา/ปวส.	3.31	0.27	-0.26*	-0.07	0.24*			
ปริญญาตรี	3.28	0.24	-0.29*	-0.10	0.21	-0.03		
สูงกว่าปริญญาตรี	3.48	0.44	-0.09	0.10	0.41	0.17	0.20	

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 พบว่า เกษตรกรที่มีค่าเฉลี่ยได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน 6 คู่ ได้แก่

เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้นได้รับการปฏิบัติจริงมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาไม่ได้เรียน (ค่าความแตกต่าง = 0.53*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช. ได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้น (ค่าความแตกต่าง = 0.50*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษานุปริญญา/ปวส. ได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้น (ค่าความแตกต่าง = 0.26*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี ได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมต้น (ค่าความแตกต่าง = 0.29*) เกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช. ได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมต้น (ค่าความแตกต่าง = 0.31*) และเกษตรกรที่มีระดับการศึกษานุปริญญา/ปวส. ได้รับการปฏิบัติจริงมากกว่าเกษตรกรที่มีระดับการศึกษามัธยมปลาย/ปวช. (ค่าความแตกต่าง = 0.24*) ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนรายคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.19 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

การพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาว สวนยาง	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	\bar{X}	S.D.	F-test	Sig
บทบาทที่คาดหวัง	ต่ำกว่า 5,000 บาท	4.00	0.615	4.444	0.001*
	5,000-10,000 บาท	3.99	0.372		
	10,001-15,000 บาท	3.89	0.530		
	15,001-20,000 บาท	4.21	0.727		
	20,001-25,000 บาท	4.20	0.369		
	25,001 บาทขึ้นไป	4.32	0.495		

ตารางที่ 4.19 (ต่อ)

การพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาว สวนยาง	รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	\bar{X}	S.D.	F-test	Sig
บทบาทปฏิบัติจริง	ต่ำกว่า 5,000 บาท	3.52	0.770	4.881	0.000*
	5,000-10,000 บาท	3.41	0.573		
	10,001-15,000 บาท	3.16	0.506		
	15,001-20,000 บาท	3.24	0.612		
	20,001-25,000 บาท	3.40	0.353		
	25,001 บาทขึ้นไป	3.73	0.561		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 ผลการเปรียบเทียบบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จำแนกตามระดับการศึกษาโดยใช้สถิติการวิเคราะห์ F-test พบว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทย มีค่า Sig. เท่ากับ 0.001 โดยเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไป ให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 ซึ่งมีค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกันมีความคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยมีค่า Sig. เท่ากับ 0.000 โดยเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไป ให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.73 ซึ่งค่า Sig. น้อยกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน ให้ความสำคัญกับบทบาทที่คาดหวังและได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึง

เปรียบเทียบเชิงซ้อน (Multiple Comparison) โดยใช้วิธีทดสอบแบบ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.20 ผลการเปรียบเทียบบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยเปรียบเทียบรายคู่

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า	5,000-	10,001-	15,001-	20,001-	25,001
		5,000 บาท	10,000 บาท	15,000 บาท	20,000 บาท	25,000 บาท	บาทขึ้นไป
		4.00	3.99	3.89	4.21	4.20	4.32
ต่ำกว่า 5,000 บาท	4.00						
5,000-10,000 บาท	3.99	-0.01					
10,001-15,000 บาท	3.89	-0.11	-0.10				
15,001-20,000 บาท	4.21	0.21	0.22*	0.32*			
20,001-25,000 บาท	4.20	0.20	0.21	0.31*	-0.01		
25,001 บาทขึ้นไป	4.32	0.32	0.33*	0.43*	0.11	0.12	

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.20 พบว่า เกษตรกรที่มีค่าเฉลี่ยของบทบาทที่คาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แตกต่างกัน 5 คู่ ได้แก่

เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001-20,000 บาทมีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.22*) เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไปมีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.33*) เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001-20,000 บาท มีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-15,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.32*) เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 20,001-25,000 บาท มีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-15,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.31*) เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไป มีความคาดหวังมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

10,001-15,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.43*) ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนรายคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 ผลการเปรียบเทียบบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยเปรียบเทียบรายคู่

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	ค่าเฉลี่ย	ต่ำกว่า	5,000-	10,001-	15,001-	20,001-	25,001
		5,000 บาท	10,000 บาท	15,000 บาท	20,000 บาท	25,000 บาท	บาทขึ้นไป
		3.52	3.41	3.16	3.24	3.40	3.73
ต่ำกว่า 5,000 บาท	3.52						
5,000-10,000 บาท	3.41	-0.11					
10,001-15,000 บาท	3.16	-0.36*	-0.25*				
15,001-20,000 บาท	3.24	-0.28	-0.17	0.08			
20,001-25,000 บาท	3.40	-0.12	-0.01	0.24	0.16		
25,001 บาทขึ้นไป	3.73	0.21	0.32*	0.57*	0.49*	0.33	

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.21 พบว่า เกษตรกรที่มีค่าเฉลี่ยได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน 5 คู่ ได้แก่

เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-15,000 บาท ได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 5,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.36*) เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-15,000 บาท ได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.25*) เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไป ได้รับการปฏิบัติจริงมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.32*) เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไป ได้รับการปฏิบัติจริงมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-15,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.57*) และเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไป ได้รับการปฏิบัติจริงมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อ

เดือน 15,001-20,000 บาท (ค่าความแตกต่าง = 0.49*) ซึ่งแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนรายคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.22 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามสถานะขึ้นทะเบียน

การพัฒนาเกษตรกรและ สถาบันเกษตรกรชาวสวน ยาง	สถานะขึ้นทะเบียน	\bar{X}	S.D.	F-test	Sig
บทบาทที่คาดหวัง	เจ้าของสวน	4.04	0.607	0.526	0.665
	ผู้เช่าสวนยาง	4.12	0.409		
	คนทำสวนยาง	4.00	0.366		
	คนกรีดยาง	3.95	0.435		
บทบาทปฏิบัติจริง	เจ้าของสวน	3.35	0.592	0.948	0.418
	ผู้เช่าสวนยาง	3.22	0.444		
	คนทำสวนยาง	3.19	0.628		
	คนกรีดยาง	3.26	0.573		

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.22 ผลการเปรียบเทียบบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์จำแนกตามสถานะขึ้นทะเบียน โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ F-test พบว่าบทบาทที่คาดหวังของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยมีค่า Sig.เท่ากับ 0.665 โดยเกษตรกรที่ขึ้นทะเบียนเป็นผู้เช่าสวนยาง ให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 ซึ่งค่า Sig. มากกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีสถานะขึ้นทะเบียนที่แตกต่างกันมีความคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน

บทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยมีค่า Sig.เท่ากับ 0.418 โดยเกษตรกรที่ขึ้นทะเบียนเป็นเจ้าของสวน ให้ความสำคัญมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ซึ่งค่า Sig. มากกว่า 0.05 แสดงว่าเกษตรกรที่มีสถานะขึ้นทะเบียนที่แตกต่างกันมีบทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกร

ต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์ ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.23 แสดงการวัดค่าความกว้างของช่องว่างระหว่างบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่ง
ประเทศไทยกับบทบาทที่เกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบัน
เกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		GAP	ผล
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	1. ด้านการส่งเสริมและให้ ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและ แปรรูปผลผลิตยางพาราอย่าง ถูกต้องตามหลักวิชาการ	4.04	0.685	3.55		
2. ด้านการส่งเสริมสนับสนุน ให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูก สร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่ เหมาะสม	4.11	0.647	3.53	0.697	-0.58	น้อยกว่า ความ คาดหวัง
3. ด้านการส่งเสริมให้เกษตรกร ใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงใน การบริหารจัดการสวนยาง	3.85	0.655	3.24	0.666	-0.61	น้อยกว่า ความ คาดหวัง
4. ด้านการส่งเสริมและพัฒนา สถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่ม สร้างความเข้มแข็ง และสร้าง เครือข่าย	3.98	0.754	3.28	0.736	-0.70	น้อยกว่า ความ คาดหวัง
5. ด้านการให้ความรู้และ ถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการ ผลิต การแปรรูป และด้าน การตลาด	4.00	0.718	3.20	0.834	-0.80	น้อยกว่า ความ คาดหวัง

ตารางที่ 4.23 (ต่อ)

บทบาทการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทที่คาดหวัง		บทบาทปฏิบัติจริง		GAP	ผล
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
	6. ด้านการบริหารจัดการเงิน สวัสดิการเพื่อเกษตรกร ชาวสวนยาง	4.22	0.655	3.11		

จากตารางที่ 4.23 ผลของการหาช่องว่างระหว่างบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า ด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ เกษตรกรมีความคาดหวังในบทบาท ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และการยางแห่งประเทศไทยมีบทบาทปฏิบัติจริงค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 ทำให้เกิดช่องว่างน้อยที่สุด มีค่าเท่ากับ -0.49 รองลงมา ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม เกษตรกรมีความคาดหวังในบทบาท ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 และการยางแห่งประเทศไทยมีบทบาทปฏิบัติจริงค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 ทำให้เกิดช่องว่าง -0.58 ด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง เกษตรกรมีความคาดหวังในบทบาท ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 และการยางแห่งประเทศไทยมีบทบาทปฏิบัติจริงค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 ทำให้เกิดช่องว่าง -0.61 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย เกษตรกรมีความคาดหวังในบทบาท ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 และการยางแห่งประเทศไทยมีบทบาทปฏิบัติจริงค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 ทำให้เกิดช่องว่าง -0.70 ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และด้านการตลาด เกษตรกรมีความคาดหวังในบทบาท ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และการยางแห่งประเทศไทยมีบทบาทปฏิบัติจริงค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 ทำให้เกิดช่องว่าง -0.80 และด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง เกษตรกรมีความคาดหวังในบทบาท ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 และการยางแห่งประเทศไทยมีบทบาทปฏิบัติจริงค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 ทำให้เกิดช่องว่างมากที่สุด มีค่าเท่ากับ -1.11 ซึ่งค่าช่องว่าง (GAP) ในแต่ละด้านพบว่า ผลการปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางน้อยกว่าบทบาทที่คาดหวังของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

ตารางที่ 4.24 แสดงความสัมพันธ์ค่าความกว้างของช่องว่างบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย กับความไว้วางใจของเกษตรกร โดยรวม

บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย	ความไว้วางใจ	ระดับความสัมพันธ์
	r	
1. ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม	0.102	ไม่มีความสัมพันธ์
2. ด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ	0.031	ไม่มีความสัมพันธ์
3. ด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง	0.025	ไม่มีความสัมพันธ์
4. ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย	0.015	ไม่มีความสัมพันธ์
5. ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และด้าน	-0.003	ไม่มีความสัมพันธ์
6. ด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง	0.038	ไม่มีความสัมพันธ์

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.24 แสดงค่าการทดสอบระหว่างค่าความกว้างของช่องว่างบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยโดยรวม พบว่า ค่าความกว้างของช่องว่างบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยทั้ง 6 ด้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไว้วางใจของเกษตรกร

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ของความไว้วางใจกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ตารางที่ 4.25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความไว้วางใจของเกษตรกรในแต่ละด้านกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยโดยรวม

ความไว้วางใจ ของเกษตรกร	บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ ความ สัมพันธ์	ทิศทาง ความ สัมพันธ์	บทบาท		
				ปฏิบัติ จริง	ระดับ ความ สัมพันธ์	ทิศทาง ความ สัมพันธ์
r				r		
ด้านศักยภาพ	0.239**	ต่ำ	ทางเดียวกัน	0.107	ต่ำ	ทางเดียวกัน
ด้านการสื่อสาร	0.332**	ปานกลาง	ทางเดียวกัน	0.315**	ปานกลาง	ทางเดียวกัน
ด้านการดูแลเอาใจใส่	0.219**	ต่ำ	ทางเดียวกัน	0.243**	ต่ำ	ทางเดียวกัน
ด้านความตรงไปตรงมา	0.275**	ต่ำ	ทางเดียวกัน	0.375**	ปานกลาง	ทางเดียวกัน

**นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.25 แสดงค่าการทดสอบระหว่างความไว้วางใจของเกษตรกรในแต่ละด้านและบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางโดยรวม พบว่า ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านศักยภาพและบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.239 ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านการสื่อสารและบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.332 ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านการดูแลเอาใจใส่และบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.219 ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านความตรงไปตรงมาและบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.275

ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านศักยภาพและการได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.107 ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านการสื่อสารและการได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.315 ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านการดูแลเอาใจใส่และการได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.243 ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านความตรงไปตรงมาและการได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.375

ตารางที่ 4.26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความไว้วางใจของเกษตรกรโดยรวมและบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางโดยรวม

ตัวแปร	บทบาทที่ คาดหวัง	ระดับ	ทิศทาง	บทบาท ปฏิบัติ จริง	ระดับ	ทิศทาง
		ความ สัมพันธ์	ความ สัมพันธ์		ความ สัมพันธ์	ความ สัมพันธ์
		r		r		
ความไว้วางใจ ของเกษตรกร	0.316**	ปาน กลาง	ทาง เดียวกัน	0.345**	ปานกลาง	ทางเดียวกัน

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.26 แสดงค่าการทดสอบระหว่างความไว้วางใจของเกษตรกรโดยรวมและบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยโดยรวม พบว่าความไว้วางใจของเกษตรกรโดยรวมและบทบาทที่คาดหวังของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางโดยรวมมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.316 และความไว้วางใจของเกษตรกรโดยรวม

และบทบาทปฏิบัติของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง โดยรวมมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.345

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษา อภิปราย และ ข้อเสนอแนะ

การศึกษานี้ เป็นการศึกษาเรื่อง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์และความไว้วางใจของเกษตรกรที่มีต่อการยางแห่งประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามจากเกษตรกรที่เป็นสมาชิกสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและได้ขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยางกับการยางแห่งประเทศไทยในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ และทำการรวบรวมข้อมูลในช่วงเดือน ธันวาคม 2558 ถึงเดือน มิถุนายน 2559 สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

สรุปผลการวิจัย

ข้อมูลทั่วไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 58.93 อายุ 51 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 35.72 ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. คิดเป็นร้อยละ 25.00 รายได้ต่อเดือน 10,001-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 34.65 และสถานะขึ้นทะเบียนเกษตรกรเป็นเจ้าของสวน คิดเป็นร้อยละ 70.36

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่าง พบว่า บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่าอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.03 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธี เกษตรที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.11 อยู่ในระดับมาก ซึ่งส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรคัดเลือก พันธุ์ยางและวัสดุปลูกให้เหมาะสมกับพื้นที่เพาะปลูก มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.25 อยู่ในระดับมาก ที่สุด

ด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่าง ถูกต้องตามหลักวิชาการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 อยู่ในระดับมาก ซึ่งส่งเสริมและให้ความรู้แก่ เกษตรกรในการแปรรูปผลผลิตยางพาราให้น้ำยางและยางแผ่นดิบที่มีคุณภาพ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด เท่ากับ 4.14 อยู่ในระดับมาก

ด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวน ยางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 อยู่ในระดับมากซึ่งส่งเสริมให้เกษตรกรใช้วัสดุอย่างถูกวิธีและคุ้มค่าเพื่อ ลดต้นทุนในการผลิตมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.08 อยู่ในระดับมาก

ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และ สร้างเครือข่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 อยู่ในระดับมาก ซึ่งส่งเสริมการรวมกลุ่มรวบรวมผลผลิต เพื่อ นำผลผลิตเข้าตลาดประมูลยางซึ่งได้ราคาสูงกว่าราคาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.10 อยู่ใน ระดับมาก

ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และด้าน การตลาดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 อยู่ในระดับมาก ซึ่งจัดโครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่เกษตรกรและ สถาบันเกษตรกรเพื่อการแปรรูปยางพารา และส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรจัดหาตลาดส่งยางทั้งใน ประเทศและต่างประเทศเพื่อลดการพึ่งพาภาครัฐ มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.04 อยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 อยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่งการได้รับการดูแลและการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรอย่างทั่วถึงและ เป็นธรรม มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับมากที่สุด

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่าง พบว่า บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์พบว่าอยู่ใน ระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.32 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 อยู่ในระดับมาก ซึ่งส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรคัดเลือกพันธุ์ยางและวัสดุปลูกให้เหมาะสมกับพื้นที่เพาะปลูก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับสูงสุดเท่ากับ 3.67 อยู่ในระดับมาก

ด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.55 อยู่ในระดับมาก ซึ่งส่งเสริมและให้ความรู้แก่เกษตรกรในการเก็บเกี่ยวผลผลิตของยางแต่ละชนิดอย่างถูกวิธี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับสูงสุดเท่ากับ 3.62 อยู่ในระดับมาก

ด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยางมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งส่งเสริมให้เกษตรกรใช้วัสดุอย่างถูกวิธีและคุ้มค่าเพื่อลดต้นทุนในการผลิตมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.48 อยู่ในระดับมาก

ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งส่งเสริมการรวมกลุ่มรวบรวมผลผลิตเพื่อนำผลผลิตเข้าตลาดประมูลยางซึ่งได้ราคาสูงกว่าราคาท้องถิ่น มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.44 อยู่ในระดับมาก

ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และการตลาดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจัดโครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อการแปรรูปยางพารา มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.23 อยู่ในระดับปานกลาง

ด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.11 อยู่ในระดับปานกลาง จัดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดสิทธิการได้รับการจัดสวัสดิการตาม พ.ร.บ. การยางแห่งประเทศไทย มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.22 อยู่ในระดับปานกลาง

จากการศึกษาผลของการหาค่าความกว้างของช่องว่างระหว่างบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่า ผลการปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง น้อยกว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสม เกษตรกรได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังทำให้เกิดช่องว่าง 0.58 ด้านการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยว

และแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการเกษตรกรได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังทำให้เกิดช่องว่าง 0.49 ด้านการส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารจัดการสวนยาง เกษตรกรได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังทำให้เกิดช่องว่าง 0.61 ด้านการส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็ง และสร้างเครือข่าย เกษตรกรได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังทำให้เกิดช่องว่าง 0.70 ด้านการให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิต การแปรรูป และด้านการตลาดเกษตรกรได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังทำให้เกิดช่องว่าง 0.80 และด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง เกษตรกรได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังทำให้เกิดช่องว่าง 1.11 และค่าความกว้างของช่องว่างบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยทั้ง 6 ด้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไว้วางใจของเกษตรกร

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อศึกษาความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

จากการสอบถามกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.02 อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ด้านศักยภาพอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.01 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ให้ระดับเห็นด้วยกับ กยท. มีความสามารถและเชี่ยวชาญในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อให้ตรงกับความต้องการมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06 และให้ระดับมากกับการยางแห่งประเทศไทยรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานตามแผนการพัฒนา ภายในระยะเวลาที่กำหนด มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด เท่ากับ 3.96

ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการสื่อสารอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.99 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ให้ระดับมากกับการยางแห่งประเทศไทย มีการให้ข้อมูลที่มีความสำคัญต่อความต้องการของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร มีค่ามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03 และให้ระดับมากกับการยางแห่งประเทศไทย มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่มีความทันสมัย เป็นปัจจุบัน และทันเหตุการณ์ มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.89

ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านการดูแลเอาใจใส่อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.03 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ให้ระดับเห็นด้วยกับ กยท.ปฏิบัติงานเพื่อผลประโยชน์โดยรวมของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรมีค่ามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และให้ระดับมากกับการยางแห่งประเทศไทย เข้าใจและตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95

ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ด้านความตรงไปตรงมาอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.07 เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ให้ระดับมากกับเจ้าหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทย ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต โปร่งใส เป็นธรรม มีค่ามากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.15 และให้ระดับมากกับเจ้าหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทย สามารถปฏิบัติตามคำพูดหรือคำมั่นสัญญาที่ให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างจริงใจมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.99

วัตถุประสงค์ที่ 4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

การวิเคราะห์บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า

เกษตรกรที่มีเพศแตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน โดยเพศหญิงมีบทบาทที่คาดหวังมากกว่าเพศชาย

เกษตรกรที่มีเพศแตกต่างกัน ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ไม่แตกต่างกัน

เกษตรกรที่มีอายุที่แตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังและได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

โดยเกษตรกรที่ไม่ได้เรียนมีบทบาทที่คาดหวังน้อยกว่าเกษตรกรที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอนุปริญญา/ปวส. และปริญญาตรี เกษตรกรที่สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษา ปลาย/ปวช. มีบทบาทที่คาดหวังน้อยกว่าเกษตรกรที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับอนุปริญญา/ปวส. และปริญญาตรี

เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน ได้รับการปฏิบัติจริงจากการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน โดย เกษตรกรที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ได้รับการปฏิบัติจริงมากกว่าเกษตรกรที่ไม่ได้เรียน ระดับการศึกษามัธยมศึกษา ปลาย/ปวช. และปริญญาตรี เกษตรกรที่สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษา ปลาย/ปวช. ได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าเกษตรกรที่สำเร็จการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอนุปริญญา/ปวส.

เกษตรกรที่มีรายได้แตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังต่อการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในแต่ละด้านแตกต่างกัน โดย เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000 – 10,000 บาท มีบทบาทที่คาดหวังน้อยกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท และ 25,001 บาทขึ้นไป เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-15,000 บาท มีบทบาทที่คาดหวังน้อยกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 15,001 – 20,000 บาท, 20,001-25,000 บาท และ 25,001 บาทขึ้นไป

เกษตรกรที่มีรายได้แตกต่างกัน ได้รับการปฏิบัติจริงจากการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน โดยเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-15,000 บาท ได้รับการปฏิบัติจริงน้อยกว่าเกษตรกรที่มีเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท, 5,000-10,000 บาทและ 25,001 บาทขึ้นไป เกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 25,001 บาทขึ้นไปได้รับการปฏิบัติจริงมากกว่าเกษตรกรที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 5,000-10,000 บาท และ 15,001-20,000 บาท

เกษตรกรที่มีสถานะขึ้นทะเบียนที่แตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังและได้รับการปฏิบัติจริงจากการขยายแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ที่ 5 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ความไว้วางใจของเกษตรกรกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

จากการทดสอบพบว่า ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านศักยภาพ ด้านการสื่อสาร ด้านการดูแลเอาใจใส่ และด้านความตรงไปตรงมา มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านการสื่อสาร ด้านการดูแลเอาใจใส่ และด้านความตรงไปตรงมา มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับบทบาทที่ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง ซึ่งความไว้วางใจของเกษตรกรโดยรวมและบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางโดยรวมมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.316 และความไว้วางใจของเกษตรกรโดยรวมและบทบาทที่ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางโดยรวมมีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญ ค่าสหสัมพันธ์ (r) มีค่าเท่ากับ 0.345

อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลในข้างต้น พบในแต่ละวัตถุประสงค์มีข้อค้นพบที่น่าสนใจเชิงทฤษฎีและปฏิบัติซึ่งสามารถอภิปรายผลในแต่ละวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยนั้น สามารถเป็นผลยืนยันว่าความคาดหวังของเกษตรกรที่ต้องการได้รับสิทธิและหน้าที่ตามสถานภาพอย่างชัดเจน โดยผลการวิจัยพบว่า บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบว่าอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะในด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยางมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด การที่เกษตรกร

จะแสดงบทบาทให้ประสบผลสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างบทบาทที่คาดหวังกับความต้องการของเกษตรกรเอง ซึ่งความคาดหวังมีปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการ (ศิริพร วงษ์วัฒน์, 2548) คือ (1) คาดหวังความสัมพันธ์ระหว่างความพยายามในการทำงานกับการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ (2) คาดหวังว่าการทำงานของเขานำไปสู่ผลตอบแทนที่เขาต้องการซึ่งชนิดผลตอบแทนแต่ละคนนั้นไม่เหมือนกัน (3) แต่ละคนจะตีคุณค่าของที่ได้รับจากความสำเร็จของงานไม่เหมือนกัน ดังนั้นเกษตรกรที่มีบทบาทหน้าที่ของตนเองย่อมมีความคาดหวังในบทบาทที่ตนเองกระทำตามหน้าที่อย่างเต็มที่ และคาดหวังถึงผลสำเร็จซึ่งอาจหมายถึงค่าตอบแทนหรือสวัสดิการที่จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งที่คาดหวังไว้ จากวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า เกษตรกรต้องการได้รับการดูแลและการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเป็นธรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ซึ่ง คุชฎี อายุวัฒน์ (2552) อธิบายว่าการที่เกษตรกรมิได้รับความเสี่ยงจากราคาผลผลิตที่ไม่แน่นอนและการผลิตขึ้นอยู่กับสภาพธรรมชาติซึ่งเป็นเงื่อนไขทางด้านสภาพทรัพยากรที่ควบคุมได้ยากซึ่งหน่วยงานของภาครัฐจะต้องเข้ามาบริการสวัสดิการสังคมให้ทั่วถึงแก่กลุ่มคนภาคเกษตรให้เกิดความเท่าเทียมกันในสังคม อีกทั้งการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของปรีดี ลีลาเศรษฐวงศ์ (2556) ที่ได้ศึกษานโยบายการพัฒนาสหกรณ์กองทุนสวนยาง กรณีศึกษาสหกรณ์กองทุนสวนยางจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือของ จันทบุรี และตราด พบว่า เกษตรกรชาวสวนยางมีความคาดหวังว่า การจัดตั้งการยางแห่งประเทศไทยเพื่อให้เกิดศูนย์การแก้ไขปัญหาอย่างครบวงจรไม่ว่าจะเป็นการแปรรูปการตลาด การศึกษาวิจัย การพัฒนาคุณภาพชีวิตและความมั่นคงของเกษตรกร

วัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อศึกษาบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์พบว่าอยู่ในระดับปานกลางโดยพบว่าการส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านการส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรที่เหมาะสมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องการงานวิจัยของกนิษฐา วรรณชาติ และคณะ (2555) ที่ศึกษา การผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกร อำเภอสังขละบุรี จังหวัดตาก พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการผลิตและการตลาดยางพาราโดยตอบข้อคำถามถูกถึงร้อยละ 80.00 ขึ้นไป โดยเกษตรกรได้รับความรู้ระดับมากจากการแนะนำจากเจ้าหน้าที่ของภาครัฐ และได้รับความรู้ระดับน้อยจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ จากการวิจัยยัง

พบอีกว่าบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือด้านการบริหารจัดการการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยางในการจัดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดสิทธิการได้รับการจัดสวัสดิการตาม พ.ร.บ. การยางแห่งประเทศไทย อยู่ในระดับปานกลางซึ่งการกำหนดสิทธิการได้รับการจัดสวัสดิการตาม พ.ร.บ. การยางแห่งประเทศไทย ซึ่งการแห่งประเทศไทยเริ่มต้นปฏิบัติหน้าที่เมื่อ 15 กรกฎาคม 2558 มีหลักเกณฑ์ในการขอรับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทน (คู่มือสำหรับประชาชน, 2559) ต้องมีเนื้อที่ไม่น้อยกว่า 2 ไร่แต่ละไร่มีต้นยางไม่น้อยกว่า 10 ต้นโดยเฉลี่ยไม่น้อยกว่าไร่ละ 25 ต้นและเป็นต้นยางเก่าอายุกว่า 25 ปีขึ้นไปหรือต้นยางทรุดโทรมเสียหายหรือต้นยางที่ได้ผลน้อยไม่คุ้มค่ากับการบำรุงรักษา ซึ่งการยางแห่งประเทศไทยมีข้อกำหนดให้จัดสรรเงินกองทุนจำนวนไม่เกินร้อยละสี่สิบ เป็นค่าใช้จ่ายในการส่งเสริม สนับสนุน และให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยางเพื่อการปลูกแทนและจัดสรรจากกองทุนไม่เกินร้อยละเจ็ด เป็นค่าใช้จ่ายในการจัดสวัสดิการ

จากผลการศึกษา พบว่า ค่าความกว้างของช่องว่างบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยทั้ง 6 ด้าน ไม่มีความสัมพันธ์กับความไว้วางใจของเกษตรกร แสดงให้เห็นว่า ช่องว่างระหว่างบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทย ซึ่งโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยซึ่งโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ไม่มีผลต่อความไว้วางใจของเกษตรกร ซึ่งชอร์ว (Shaw, 1997 : 92-93, อ้างถึงในยุทธนา ไชยจุล และคณะ 2551 : 22-23) กล่าวว่าความไว้วางใจจะเกิดขึ้นได้ บุคคลจะต้องเชื่อในปัจจัย 3 ประการ คือ 1. ความสำเร็จ (Achieving Results) ความสำเร็จของบุคคล ทีมหรือองค์การที่เกิดขึ้น 2. ความตรงไปตรงมา (Acting with Integrity) คือ ความซื่อสัตย์ ซื่อตรงจริงใจ และกระทำตามสิ่งที่ได้พูดหรือตกลงกันไว้ 3. การเอาใจใส่ดูแล (Demonstrating Concerns) คือ การให้ความสนใจแก่บุคคลรอบข้างมากน้อยเพียงใด อีกทั้ง Zucker (1986) ได้อธิบายว่า ความไว้วางใจต่อองค์กร เป็นกลุ่มของความคาดหวังทางสังคมที่ถูกแบ่งปันจากการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจ ความไว้วางใจเป็นผลจากสามแหล่งดังนี้ ประการแรก คือ ความไว้วางใจบนพื้นฐานกระบวนการ (process-based trust) ว่า ถูกเชื่อมโยง จากการบันทึกการปฏิบัติในอดีต เป็นการแลกเปลี่ยนทางประวัติศาสตร์ ที่ถูกรู้และนับถือ ประการที่สอง คือ ความไว้วางใจบนพื้นฐานบุคคล (person-based trust) ว่า ความไว้วางใจถูกเชื่อมโยงจากความคล้ายคลึงระหว่างบุคคล และประการสุดท้าย คือ ความไว้วางใจบนพื้นฐานสถาบัน (institution-based trust) ว่า ถูกเชื่อมโยงจากการทำงานที่เป็นทางการดังเช่น ความเป็นมืออาชีพ

วัตถุประสงค์ที่ 3 เพื่อศึกษาความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง เขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เกษตรกรมีความไว้วางใจมีความเชื่อถือหรือความเชื่อมั่นในความซื่อสัตย์ ความตรงไปตรงมา และความมีเหตุผลเที่ยงธรรม ของการยางแห่งประเทศไทย หากพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านศักยภาพอยู่ในระดับมาก การยางแห่งประเทศไทยมีความสามารถและเชี่ยวชาญในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อให้ตรงกับความต้องการมีค่าเฉลี่ยมากที่สุดสอดคล้องกับแนวคิดองค์ประกอบของความไว้วางใจด้านศักยภาพของ Reina (1999) ที่อธิบายว่า พฤติกรรมที่สามารถช่วยสร้างและรักษาความไว้วางใจในศักยภาพ ได้แก่ การที่บุคคลมีความรู้ความเชี่ยวชาญและมีความสามารถ มีความยุติธรรม สามารถเข้าใจและรับรู้ถึงศักยภาพของผู้อื่น ได้ และสามารถช่วยให้ผู้เกิดทักษะความชำนาญในการกระทำสิ่งต่างๆ ได้

การสื่อสารอยู่ในระดับมาก ซึ่งการยางแห่งประเทศไทยมีการให้ข้อมูลที่มีความสำคัญต่อความต้องการของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดสอดคล้องกับแนวคิดองค์ประกอบของความไว้วางใจด้านการสื่อสารของ Reina (1999) ที่อธิบายว่า พฤติกรรมที่สนับสนุนให้เกิดความไว้วางใจด้านการสื่อสาร ได้แก่ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน การพูดในสิ่งที่ตรงกับความเป็นจริง มีการยอมรับความผิดพลาด มีการให้และรับข้อมูล ป้อนกลับการรักษาความลับ มีการชี้แจงถึงความมีเจตนาที่ดี

ด้านการดูแลเอาใจใส่อยู่ในระดับมาก โดยพบว่า เกษตรกรให้ความคิดเห็นระดับมากกับการยางแห่งประเทศไทย ปฏิบัติงานเพื่อผลประโยชน์โดยรวมของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรมีค่ามากที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดของ Shaw (1997) ที่อธิบายว่าองค์ประกอบของความไว้วางใจในมาจากการเอาใจใส่ดูแล การให้ความสนใจแก่บุคคลรอบข้างมากน้อยเพียงใด บุคคลจะเชื่อถือไว้วางใจบุคคล ทีมงานหรือองค์กรที่ทำให้การดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี ห่วงใยเป็นอย่างดี อีกทั้ง Stern (1997) ยังได้อธิบายเพิ่มเติมว่า ความใส่ใจและการให้ (Caring and Giving) เป็นคุณสมบัติของความสัมพันธ์ใกล้ชิดที่ประกอบด้วยความเอื้ออาทร ความอบอุ่น และความรู้สึกปกป้อง ซึ่งมีผลให้ลูกคำรู้สึกดี กล่าวคือองค์กรอาจแสดงความรู้สึกเหล่านี้จากสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่เป็นที่ยอมรับได้

ด้านความตรงไปตรงมาอยู่ในระดับมาก โดยพบว่า เจ้าหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทย ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต โปร่งใส เป็นธรรม มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดของ Shaw (1997) ที่อธิบายว่า ความซื่อสัตย์ ซื่อตรง จริงใจ และกระทำตามสิ่งที่ได้พูดหรือ

ตกลงกันได้ ความเชื่อถือว่าว่างใจจะอยู่ในระดับสูงถ้าบุคคล ที่มงานหรือองค์การใดที่มีความตรงไปตรงมา กระทำจริงในสิ่งที่ตกลงกันได้ การที่จะสร้างความเชื่อมั่นในความตรงไปตรงมานั้น เนื่องจากบุคคลจะรู้ว่าอะไรสำคัญที่สุดและเพื่อใช้ในการตัดสินใจ นอกจากนี้การเผชิญหน้ากับความจริง โดยให้ข้อมูลข่าวสารสำคัญเกี่ยวกับแนวโน้มความเป็นไปได้ต่างๆ โดยมีการเปิดเผยข้อมูล ประสานงานหรือทำงานร่วมกันในรูปแบบและกระบวนการที่ตรงไปตรงมา แสดงถึงความต้องการและผลงานที่ต้องการอย่างแท้จริงและมีการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ รักษาในคำมั่นสัญญา ทั้งที่ชัดเจนและไม่ได้แสดงออกอย่างชัดเจนและติดตามกระทำในสิ่งที่สัญญา ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งให้เกิดความไว้วางใจ

วัตถุประสงค์ที่ 4 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวัง และบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เกษตรกรที่มีเพศแตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์แตกต่างกัน โดยเพศหญิงมีบทบาทที่คาดหวังมากกว่าเพศชาย สอดคล้องกับแนวคิดของ Schiffman, & Kanuk (2007) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีเพศต่างกันมีความต้องการสินค้าและบริการที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ (2541) กล่าวว่า เพศหญิงมีแนวโน้ม มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย อีกทั้งเพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิดเห็น ค่านิยมและทัศนคติ ทั้งนี้เพราะวัฒนธรรมและสังคม ได้กำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน งานวิจัยในครั้งนี้อย่างสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นันธิดา จันทร์ศิริ (2553) ได้ทำการศึกษาวิจัย เรื่อง การรับรู้บทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ปฏิบัติจริงของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสงขลา พบว่า ประชาชนที่มีเพศ ที่แตกต่างกันรับรู้ถึงบทบาทที่คาดหวังแตกต่างกัน ส่วนการรับรู้บทบาทที่ปฏิบัติจริงไม่แตกต่างกัน

เกษตรกรที่มีอายุที่แตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน แตกต่างกับแนวคิดของ Schiffman, & Kanuk (2007) ที่กล่าวว่า บุคคลที่มีอายุต่างกันมีความต้องการสินค้าและบริการที่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของศิริพร สิทธิโชคธรรม (2550) ที่ได้ศึกษา คุณภาพบริการของศูนย์สุขภาพชุมชนตามความคาดหวังและการรับรู้ของประชาชนตำบลปากเพรียว อำเภอเมือง

จังหวัดสระบุรี พบว่า ประชาชนที่มีอายุต่างกันมีความคาดหวังและการรับรู้เกี่ยวกับคุณภาพบริการของศูนย์สุขภาพชุมชนไม่แตกต่างกัน

เกษตรกรที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ซึ่งการศึกษายังบอกถึงความสามารถในการเลือกรับข่าวสาร และอัตราการรู้หนังสือ ระดับการศึกษาจะทำให้คนมีความรู้ ความคิด ตลอดจนความเข้าใจในสิ่งต่างๆ กว้างขวางลึกซึ้งซึ่งแตกต่างกันออกไป การศึกษานอกจากจะทำให้บุคคลมีศักยภาพเพิ่มขึ้นแล้ว การศึกษายังทำให้เกิดความแตกต่างทางทัศนคติ ค่านิยม และคุณธรรมความคิดอีกเช่นกัน ซึ่ง ประมะ สตะเวทิน (2546) ได้กล่าวว่าการศึกษาคือเป็นลักษณะสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผู้รับสาร ดังนั้นคนที่ได้รับการศึกษาในระดับที่ต่างกัน ยุคสมัยที่ต่างกัน ระบบการศึกษาแตกต่างกัน สาขาวิชาที่ต่างกัน จึงมีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์ และความต้องการที่แตกต่างกันไปอีกด้วย

เกษตรกรที่มีรายได้แตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ในแต่ละด้านแตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเพ็ญจันทร์ สอพิมาย (2540) ที่ศึกษา ความคาดหวังของเกษตรกรต่อบทบาทในการให้บริการทางวิชาการของวิทยาลัยเกษตรกรรมนครราชสีมา กรณีศึกษาหมู่บ้านโนนแต่ ตำบลลาดบัวขาว อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา พบว่ารายได้ที่แตกต่างกัน มีความคาดหวังต่อบทบาทการให้บริการทางวิชาการของวิทยาลัยเกษตรกรรมนครราชสีมาในด้านการอบรมวิชาชีพเกษตรกรรมระยะสั้นแตกต่างกัน

เกษตรกรที่มีสถานะขึ้นทะเบียนที่แตกต่างกันมีบทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในแต่ละด้านไม่แตกต่างกันทั้งนี้อธิบายได้ว่าเกษตรกรที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนและเกษตรกรที่ขึ้นทะเบียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรับสิทธิประโยชน์ของชาวสวนยาง ตาม พ.ร.บ. การยางแห่งประเทศไทยนั้น มีบทบาทที่คาดหวังและรับรู้บทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกรไม่แตกต่าง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พัชรินทร์ ศรีวารินทร์ และ จุมพฏ สุขเกื้อ (2558) ที่ศึกษา การพัฒนาการผลิต การแปรรูป และการตลาดของสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ระดับทัศนคติต่อการระบวงการตัดการและพฤติกรรมกรรมมีส่วนร่วมของสมาชิกด้านต่างๆ ของเกษตรกรที่มีสถานะเป็นสมาชิกของสหกรณ์ และกลุ่มเกษตรกรไม่แตกต่างกัน

วัตถุประสงค์ที่ 5 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ความไว้วางใจของเกษตรกรกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านการสื่อสาร ด้านการดูแลเอาใจใส่ และด้านความตรงไปตรงมา มีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทที่ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง นั้นหมายความว่า การเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วม การแบ่งปันข้อมูลอย่างเหมาะสม การแลกเปลี่ยนข้อมูลที่สำคัญ ถูกเวลาทันที่ ความเข้าใจค่านิยม ความเชื่อ แรงบันดาลใจและข้อบกพร่อง การได้รับการให้คุณค่า รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา ความสามารถในการพึ่งพา ความสอดคล้องระหว่างคำพูดกับการกระทำ และการรักษาสัญญาล้วนมีผลต่อบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทที่ได้รับการปฏิบัติจริงจากการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ นอกจากนี้ความไว้วางใจของเกษตรกรด้านศักยภาพที่จะสามารถทำได้ตามวัตถุประสงค์ ความเชื่อในคุณธรรมภายใน ความรับผิดชอบก็ยังส่งผลต่อบทบาทที่คาดหวังของเกษตรกรอีกด้วย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ส่งเสริมให้เกษตรกรรวมกลุ่มให้มีการจัดตั้งสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางหรือสภาเกษตรกรชาวสวนยางระดับชุมชนยกระดับการทำงานในระดับกลุ่มเกษตรกรและเครือข่ายต่างๆให้เป็นสถาบันระดับชุมชน ในรูปแบบสภาเกษตรกรชาวสวนยาง ให้มีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดนโยบายและแนวทางการจัดการปัญหาของเกษตรกรด้วยตนเองร่วมกับอนุกรรมการการยางแห่งประเทศไทย โดยเปิดโอกาสให้ทุกกลุ่มเข้าร่วมแสดงความคิดเห็น ทำความเข้าใจปัญหาเกษตรกรทั้งระบบอย่างจริงจัง ในรูปแบบสภาเกษตรกรชาวสวนยาง ซึ่งการยางแห่งประเทศไทยเป็นศูนย์รวมหลัก ร่วมกันทำงานอย่างมีหลักมีเกณฑ์ และผลักดันข้อเสนอเชิงนโยบายไปสู่รัฐบาลได้จริง เพื่อสร้างความรับรู้บทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกรในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง

2. ผลการปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางน้อยกว่าบทบาทที่คาดหวังของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทย

ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางคั้งนั้น การยางแห่งประเทศไทยต้องมีปรับปรุงแนวทางปฏิบัติเพื่อให้เกษตรกรรับรู้ถึงบทบาทที่แท้จริงมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็น ด้านการบริหารจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยางให้เป็นรูปธรรมและยั่งยืนมากขึ้น บริการจัดการเงินกองทุนเพื่อสวัสดิการชาวสวนยางที่จะได้มีเงินสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉินและเยียวยาเกษตรกร และการได้รับการดูแลและการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรคัดเลือกพันธุ์ยางและวัสดุปลูกให้เหมาะสมกับพื้นที่เพาะปลูก บริหารจัดการสวนยางแบบเกษตรผสมผสาน เช่น การปลูกพืชผักสวนครัวระหว่างร่องยาง การเลี้ยงสัตว์ เป็นต้น ส่งเสริมให้เกษตรกรลดจำนวนต้นยางที่ปลูกเหลือ 40 ต้นต่อไร่เพื่อปลูกพืชเศรษฐกิจอื่นควบคู่กับต้นยางจัดอบรมเกษตรกรเพื่อประกอบอาชีพเสริม ซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้ส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรจัดหาตลาดส่งยางทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อลดการพึ่งพาภาครัฐและส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรสร้างเครือข่ายกับภาคเอกชนเพื่อเพิ่มโอกาสทางการตลาด

3. เพื่อเพิ่มความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทย ควรให้ความสำคัญขององค์ประกอบความไว้วางใจด้านการสื่อสาร (Communication Trust) ซึ่งต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารกันและกันอย่างคงที่และสม่ำเสมอ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกันการพูดในสิ่งที่ตรงกับความเป็นจริง การให้ความสำคัญกับการยอมรับความผิดพลาด มีการให้และรับข้อมูลป้อนกลับการรักษาความลับ มีการชี้แจงถึงความมีเจตนาที่ดีและให้ความสำคัญองค์ประกอบความไว้วางใจด้านความตรงไปตรงมา (Acting with Integrity) คือ ความซื่อสัตย์ ซื่อตรง จริงใจ และกระทำตามสิ่งที่ได้พูดหรือตกลงกันไว้ การที่จะสร้างความเชื่อมั่นในความตรงไปตรงมานั้น สามารถกระทำได้โดยกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน ให้ความสำคัญกับการวางโครงสร้างและการเสริมแรงอย่างคงเส้นคงวาเพื่อให้กระจำชัดในนโยบาย เป้าหมายการปฏิบัติงาน รวมถึงแนวทางหรือหลักการในการปฏิบัติเพื่อองค์กร และแนะนำหลักการต่างๆ ที่จะนำมาซึ่งความเชื่อถือไว้วางใจ นอกจากนี้การเผชิญหน้ากับความจริง โดยให้ข้อมูลข่าวสารสำคัญเกี่ยวกับแนวโน้มความเป็นไปได้ต่างๆ โดยมีการเปิดเผยข้อมูล ประสานงานหรือทำงานร่วมกันในรูปแบบและกระบวนการที่ตรงไปตรงมา แสดงถึงความต้องการและผลงานที่ต้องการอย่างแท้จริงและมีการติดตามผลอย่างสม่ำเสมอ รักษาในคำมั่นสัญญาทั้งที่ชัดเจนและไม่ได้แสดงออกอย่างชัดเจนและติดตามกระทำในสิ่งที่สัญญา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ เพิ่มเติมที่อาจจะส่งผลกระทบต่อบทบาทที่คาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง อย่างเช่น ปัจจัยด้านการผลิตที่เป็นตัวเงินและไม่ใช่ตัวเงิน ปัจจัยการแบกรับภาระหนี้สินของเกษตรกร ปัจจัยทางด้านความผันผวนของราคายาง และปัจจัยการเข้าถึงทรัพยากร เพื่อให้ได้ข้อมูลละเอียดครบถ้วนมากยิ่งขึ้น
2. การวิจัยเพื่อประเมินผลการปฏิบัติงานของการยางแห่งประเทศไทยเพิ่มเติม โดยเน้นการประเมินผลการปฏิบัติงานตามบทบาทที่กำหนดไว้ของการยางแห่งประเทศไทย
3. การวิจัยเพื่อจัดทำแผนพัฒนาการบริหารจัดการยางพาราของประเทศแบบครบวงจรทั้งระบบ ตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ ทั้งการผลิต การแปรรูป การตลาด อุตสาหกรรม รวมถึงการพัฒนาเกษตรกร

บรรณานุกรม

- การยางแห่งประเทศไทย. (2559). การขึ้นทะเบียนเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง. สืบค้นเมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2559, จาก http://www.rubber.co.th/ewt_news.php?nid=3650.
- การยางแห่งประเทศไทย. (2559). พระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558. สืบค้นเมื่อ 2 กุมภาพันธ์ 2559, จาก http://www.rubber.co.th/ewt_news.php?nid=4037&filename=index.
- กนิษฐา วรรณชาติ, สมจิต โยชะคง และบำเพ็ญ เขียวหวาน. (2555). การผลิตและการตลาดยางพาราของเกษตรกร อำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาเกษตรศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- คุณฉวี อายุวัฒน์. (2552). การย้ายถิ่น และความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวเรือนในชนบท อีสาน. *ประชากร*. 1: 55-72.
- ทิสนา แคมมณี. (2551). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เทิดศักดิ์ ไม้เท้าทอง. (2557). บทบาทที่ปฏิบัติจริงและบทบาทที่คาดหวังของบรรณารักษ์ห้องสมุดโรงพยาบาลทั่วไปในการส่งเสริมการรู้สารสนเทศทางสุขภาพสำหรับผู้ให้บริการสุขภาพ. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- นรินทร์ สมบูรณ์สาร. (2558). การรวมกลุ่มและการสร้างเครือข่าย กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาองค์กรเกษตรกรและเครือข่าย กองพัฒนาเกษตรกร. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2559, จาก <http://www.farmdev.doae.go.th>.
- นันธิดา จันทร์ศิริ. (2553). การรับรู้บทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ปฏิบัติจริงของประชาชนที่มีต่อการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ปรมะ สตะเวทิน. (2546). *หลักนิเทศศาสตร์*. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพการพิมพ์.
- ปรีดี ลีลาเศรษฐวงศ์. (2556). *นโยบายการพัฒนากองทุนสวนยาง กรณีศึกษาสหกรณ์กองทุนสวนยาง จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จันทบุรี และตราด*. ปรัชญาคุณภูมิบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เพ็ญจันทร์ สอพิมาย. (2540). *ความคาดหวังของเกษตรกรต่อบทบาทในการให้บริการทางวิชาการของวิทยาลัยเกษตรกรรมนครราชสีมา: หมู่บ้านโนนแต่ ตำบลลาดบัวขาว อำเภอสีคิ้ว จังหวัด นครราชสีมา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- มยุรี บุญบัง. (2554). *ความคาดหวังและการรับรู้จริงของพนักงานต่อคุณภาพการให้บริการการจ้างบุคคลภายนอก ของธนาคารชนชาติ จำกัด (มหาชน) สำนักงานในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการจัดการ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- พัชรินทร์ ศรีวารินทร์ และ จุมพฏ สุขเกื้อ. (2558). *การพัฒนาการผลิต การแปรรูป และการตลาดของสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: กลุ่มวิจัยเศรษฐกิจ, สถาบันวิจัยยาง.*
- ยุทธนา ไชยจุกุล (2551). *โครงการศึกษาและพัฒนาระบบประเมินความเชื่อถือไว้วางใจ (Public Trust) ในหน่วยงานภาครัฐ. (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- ราชบัณฑิตสถาน. (2525). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.*
- ศิริพร วงษ์วัฒนะ. (2548). *บทบาทที่คาดหวังของสมาชิกสตรีขององค์การบริการส่วนตำบล ต่อการพัฒนาการเกษตรในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*
- ศิริพร สิทธิโชคธรรม. (2550). *คุณภาพบริการของศูนย์สุขภาพชุมชนตามความคาดหวังและการรับรู้ของประชาชนตำบลปากเพรียว อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกการบริหาร โรงพยาบาล, มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์, สุกกร เสรีรัตน์, งามอาจ ปทะวานิช และปริญญา ลักษิตานนท์ (2541). *การบริหารการตลาดยุคใหม่. กรุงเทพฯ: บริษัท ชีระฟิล์ม และไซเท็กซ์ จำกัด.*
- ศีลวัต ศรีสวัสดิ์. (2552). *ความรู้ความเข้าใจปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของผู้ที่มีภูมิลำเนาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อม) คณะพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อม, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.*
- สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร. (2559). *ยางพารา เนื้อที่กรีดยางและผลผลิต. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2559, จาก <http://www.oae.go.th/download/prcai/farmcrop/rubber.pdf>.*

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Creed, W.E.D. & Miles. R.E. (1996). Trust in organizations: a conceptual framework, in Kramer, R.M. and Tyler, T.R. (Eds.), Trust in organizations : Frontiers of Theory. Thousand Oaks, CA : Sage Publications.
- Luhmann, N. (1988). Familiarity, confidence and trust: problems and alternatives, in Gambetta, D. (Ed.), Trust Making and Breaking Cooperative Relations. Basil Blackwell : Oxford.
- Reina, D.S & Reina, M.L. (1999). Trust and Betrayal in the Workplace: Building Effective in Your Organization. San Francisco : Berrett Koehler.
- Rotter, J.B. (1967). A new scale for the measurement of interpersonal trust. *Journal of Personality* 35(1967), 651-665.
- Schiffman, & Kanuk. (2007). Consumer behavior (9th ed.). New Jersey :Prientice Hall International.,Inc.
- Whitney, J.O. (1996). The Economic of Trust-Liberating Profits and Restoring Corporate Vitality. USA: McGraw-Hill.

ภาคผนวก

ภาคผนวก
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทย
ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คำชี้แจง: แบบสอบถามชุดนี้ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการเติม ✓ ลงในช่อง

1. เพศ

1.ชาย

2.หญิง

2. อายุ

1.อายุน้อยกว่า 21 ปี

2.อายุ 21-30 ปี

3.อายุ 31-40 ปี

4.อายุ 41-50 ปี

5.อายุ 51 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษาของท่าน

1. ไม่ได้เรียน/ไม่ได้ศึกษา

2. ต่ำกว่ามัธยมต้น

3. มัธยมศึกษาตอนต้น

4. มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.

5. อนุปริญญา (ปวส.)

6. ปริญญาตรี

7. สูงกว่าปริญญาตรี

8. อื่นๆ (โปรดระบุ.....)

4. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

1.ต่ำกว่า 5,000 บาท

2. 5,000-10,000 บาท

3. 10,001-15,000 บาท

4. 15,001-20,000 บาท

5. 20,001-25,000 บาท

6. 25,001 บาทขึ้นไป

5. สถานะขึ้นทะเบียนเกษตรกรชาวสวนยาง

1.เจ้าของสวนยาง

2. ผู้เช่าสวนยาง

3.คนทำสวนยาง

4.คนกรีดยาง

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความไว้วางใจของเกษตรกรต่อการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คำชี้แจง ในแต่ละข้อคำถามให้เลือกตอบในช่องที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์ในการตีความหมาย ดังนี้

เลือกตอบระดับ 5	หมายถึง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
เลือกตอบระดับ 4	หมายถึง	เห็นด้วย
เลือกตอบระดับ 3	หมายถึง	ปานกลาง
เลือกตอบระดับ 2	หมายถึง	ไม่เห็นด้วย
เลือกตอบระดับ 1	หมายถึง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

กรุณาใส่เครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องที่ตรงตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ความไว้วางใจ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ปานกลาง	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
	(5)	(4)	(3)	(2)	(1)
ด้านศักยภาพ					
1. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีความสามารถในการปฏิบัติงานให้บรรลุตามวิสัยทัศน์และพันธกิจ					
2. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีความสามารถและเชี่ยวชาญในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อให้ตรงกับความต้องการ					
3. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. รับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานตามแผนการพัฒนา ภายในระยะเวลาที่กำหนด					

ความไว้วางใจ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วย (4)	ปานกลาง (3)	ไม่เห็นด้วย (2)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (1)
4. ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ของ กยท. มีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เพื่อนำความรู้และวิทยาการใหม่ๆ มาใช้ในการปฏิบัติงานโดยมีเกษตรกรเป็นส่วนร่วม					
5. ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ของ กยท. มีความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานให้สำเร็จ					
ด้านการสื่อสาร					
6. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสมอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตัวเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างสม่ำเสมอ					
7. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเปิดเผย					
8. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการสื่อสารที่ส่งเสริมการแสดงความคิดเห็นเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีของเกษตรกรในพื้นที่					
9. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการให้ข้อมูลข่าวสารที่มีความทันสมัย เป็นปัจจุบัน และทันเหตุการณ์					
10. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีการให้ข้อมูลที่มีความสำคัญต่อความต้องการของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร					

ความไว้วางใจ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วย (4)	ปานกลาง (3)	ไม่เห็นด้วย (2)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (1)
ด้านการเอาใจใส่ดูแล					
11. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. เข้าใจและตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร					
12. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. ปฏิบัติงานเพื่อผลประโยชน์โดยรวมของเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร					
13. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. รับฟังข้อเสนอและความคิดเห็นของเกษตรกร สถาบันเกษตรกร เพื่อนำไปใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อเกษตรกร					
14. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. มีความห่วงใยและหาแนวทางในการแก้ปัญหาให้กับเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรให้มีความเป็นอยู่ที่ดี					
15. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. ให้ความสำคัญกับเกษตรกรทุกคนอย่างเท่าเทียม					
ด้านความตรงไปตรงมา					
16. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. ได้ปฏิบัติหน้าที่ในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรได้อย่างดีและมีความน่าเชื่อถือ					
17. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. สามารถเป็นที่พึ่งพาและสามารถช่วยเหลือเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรในยามที่เดือดร้อน					
18. ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ของ กยท. ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความสุจริต โปร่งใส					

ความไว้วางใจ	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง (5)	เห็นด้วย (4)	ปานกลาง (3)	ไม่เห็นด้วย (2)	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง (1)
19. ท่านเชื่อมั่นว่า กยท. พัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกรได้อย่างสอดคล้อง กับแผนการพัฒนา					
20. ท่านเชื่อมั่นว่าเจ้าหน้าที่ของ กยท. สามารถปฏิบัติตามคำพูดหรือคำมั่น สัญญาที่ให้กับเกษตรกรและสถาบัน เกษตรกรอย่างจริงใจ					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและบทบาทปฏิบัติจริงของการยาง
แห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางเขตจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์

คำชี้แจง ในแต่ละข้อคำถามให้ตอบเป็น 2 ด้าน คือ ด้านบทบาทที่เกษตรกรคาดหวังและด้าน
บทบาทปฏิบัติจริงของการยางแห่งประเทศไทยในการพัฒนาเกษตรกรและสถาบันเกษตรกร
ชาวสวนยางเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โดยกำหนดเกณฑ์ในการตีความหมาย ดังนี้

เลือกระดับที่ 5 หมายถึง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวัง/บทบาทปฏิบัติของ กยท อยู่ใน
ระดับมากที่สุด

เลือกระดับที่ 4 หมายถึง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวัง/บทบาทปฏิบัติของ กยท อยู่ใน
ระดับมาก

เลือกระดับที่ 3 หมายถึง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวัง/บทบาทปฏิบัติของ กยท อยู่ใน
ระดับปานกลาง

เลือกระดับที่ 2 หมายถึง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวัง/บทบาทปฏิบัติของ กยท อยู่ใน
ระดับน้อย

เลือกระดับที่ 1 หมายถึง บทบาทที่เกษตรกรคาดหวัง/บทบาทปฏิบัติของ กยท อยู่ในระดับ
น้อยที่สุด

กรุณาใส่เครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่องที่ตรงตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

บทบาทที่คาดหวัง					ประเด็นบทบาทของการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทปฏิบัติจริง				
มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
					1. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกร คัดเลือกพันธุ์ยางและวัสดุปลูกให้ เหมาะสมกับพื้นที่เพาะปลูก					
					2. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกร ปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีการใช้ปุ๋ย ตามค่าวิเคราะห์ดินและการผสมปุ๋ย ใช้เอง					
					3. ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกร ปลูกสร้างสวนยางอย่างยั่งยืน					
					4. จัดโครงการฝึกอบรมช่างกรีดยาง และการจัดศูนย์เรียนรู้เพื่อให้ เกษตรกรกรีดยางตามหลักวิชาการ					
					5. ส่งเสริมและให้ความรู้แก่ เกษตรกรในการเก็บเกี่ยวผลผลิต ของยางแต่ละชนิดอย่างถูกวิธี					
					6. ส่งเสริมและให้ความรู้แก่ เกษตรกรในการแปรรูปผลผลิต ยางพาราให้ได้น้ำยางและยางแผ่น ดิบที่มีคุณภาพ					
					7. ส่งเสริมให้เกษตรกรบริหารจัดการ สวนยางแบบเกษตร ผสมผสาน เช่น การปลูกพืชผัก สวนครัวระหว่างร่องยาง การเลี้ยง สัตว์ เป็นต้น					

บทบาทที่คาดหวัง					ประเด็นบทบาทของการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทปฏิบัติจริง				
มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
					8. ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้วัสดุ อย่างถูกวิธีและคุ้มค่าเพื่อลดต้นทุน ในการผลิต					
					9. ส่งเสริมให้เกษตรกรลดจำนวน ต้นยางที่ปลูกเหลือ 40 ต้นต่อไร่ เพื่อปลูกพืชเศรษฐกิจอื่นควบคู่กับ ต้นยาง					
					10. ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้ภูมิ ปัญญาชาวบ้านในการแปรรูป ผลผลิตให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้ ในท้องถิ่นได้					
					11. จัดอบรมเกษตรกรเพื่อประกอบ อาชีพเสริม ซึ่งเป็นการเพิ่มรายได้					
					12. ส่งเสริมให้เกษตรกรรวมกลุ่ม เพื่อดำเนินกิจกรรมที่เป็น ประโยชน์ เช่น การศึกษาดูงาน การ แปรรูปผลิตภัณฑ์					
					13. ส่งเสริมการรวมกลุ่มรวบรวม ผลผลิต เพื่อนำผลผลิตเข้าตลาด ประมุขยางซึ่งได้ราคาสูงกว่าราคา ท้องถิ่น					
					14. ส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกร สร้างเครือข่ายกับภาคเอกชนเพื่อ เพิ่มโอกาสทางการตลาด					

บทบาทที่คาดหวัง					ประเด็นบทบาทของการพัฒนาเกษตรกร และสถาบันเกษตรกร ชาวสวนยาง	บทบาทปฏิบัติจริง				
มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)		มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปาน กลาง (3)	น้อย (2)	น้อย ที่สุด (1)
					15. จัดโครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่เกษตรกรและสถาบันเกษตรกรเพื่อการแปรรูปยางพารา					
					16. ส่งเสริมการสร้างมูลค่าและสร้างนวัตกรรมตั้งแต่กระบวนการผลิตจนถึงการแปรรูปเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขัน					
					17. ส่งเสริมให้สถาบันเกษตรกรจัดหาตลาดส่งยางทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อลดการพึ่งพาภาครัฐ					
					18. จัดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดสิทธิการได้รับการจัดสวัสดิการตาม พ.ร.บ. การยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558					
					19. จัดการเงินกองทุนเพื่อสวัสดิการชาวสวนยางที่จะได้มีเงินสำรองไว้ใช้ในยามฉุกเฉินและเยียวยาเกษตรกร					
					20. การได้รับการดูแลและการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม					

ขอขอบพระคุณทุกท่าน
ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข

ข้อมูลทั่วไปของการยางแห่งประเทศไทย

ความเป็นมาของการยางแห่งประเทศไทย

การยางแห่งประเทศไทย (กยท.) ได้เป็นองค์กรที่เกิดจากการควมรวม 3 หน่วยงานเป็นการยางแห่งประเทศไทย โดยมีพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558 ได้ประกาศลงในราชกิจจานุเบกษา ณ วันที่ 14 กรกฎาคม 2558 และมีผลบังคับใช้ในวันที่ 15 กรกฎาคม 2558 มีวัตถุประสงค์ตามมาตรา 8 ให้การยางแห่งประเทศไทย (กยท.) เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจรบริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุนพัฒนายางพาราตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพาราโดยการส่งเสริมสนับสนุนและจัดให้มีการศึกษาวิเคราะห์วิจัยพัฒนาเผยแพร่ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับยางพาราส่งเสริมสนับสนุนและให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยางสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบกิจการยางด้านวิชาการการเงินการผลิตการแปรรูปการอุตสาหกรรมการตลาดการประกอบธุรกิจและการดำเนินการที่เกี่ยวข้องเพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นรวมถึงดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพและดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่

อำนาจหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทยตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558

ตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558 ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของการยางแห่งประเทศไทยตามมาตรา 8 ดังนี้

- 1) เป็นองค์กรกลางรับผิดชอบดูแลการบริหารจัดการยางพาราของประเทศทั้งระบบอย่างครบวงจรบริหารจัดการเกี่ยวกับการเงินของกองทุนตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางพารา
- 2) ส่งเสริมสนับสนุนและจัดให้มีการศึกษาวิเคราะห์วิจัยพัฒนาและเผยแพร่ข้อมูลและสารสนเทศเกี่ยวกับยางพารา
- 3) ส่งเสริมสนับสนุนและให้ความช่วยเหลือเกษตรกรชาวสวนยางสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบกิจการยางด้านวิชาการการเงินการผลิตการแปรรูปการอุตสาหกรรมการตลาดการประกอบธุรกิจและการดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องเพื่อยกระดับรายได้และคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น
- 4) ดำเนินการให้ระดับราคายางพารามีเสถียรภาพ
- 5) ดำเนินการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการปลูกแทนและการปลูกใหม่

รายได้ของการยางแห่งประเทศไทย

ตามพระราชบัญญัติการยางแห่งประเทศไทย พ.ศ.2558 การยางแห่งประเทศไทยมีรายได้และทุนตามมาตรา 11 ดังนี้

1) ทุนประเดิมของ กยท. ให้โอนบรรดากิจการเงินทรัพย์สินสิทธิหนี้สินภาระผูกพันและงบประมาณของกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางตามพระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง พ.ศ.2503 ให้โอนบรรดากิจการเงินทรัพย์สินสิทธิหนี้สินภาระผูกพันและงบประมาณขององค์การสวนยางตามพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งองค์การสวนยาง พ.ศ. 2504 และให้โอนบรรดากิจการเงินทรัพย์สินสิทธิหนี้สินภาระผูกพันและงบประมาณของกรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับราชการสถาบันวิจัยยางและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับกิจการยางอื่นๆตามที่รัฐมนตรีเห็นว่าจำเป็นต่อการดำเนินงานของ กยท. ที่มีอยู่ในวันก่อนที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเว้นแต่บรรดากิจการเงินทรัพย์สินสิทธิหนี้สินภาระผูกพันและงบประมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยควบคุมยางและเงินงบประมาณหมวดเงินเดือนและค่าจ้างประจำซึ่งมีผู้ครองอยู่ไปเป็นของ กยท. เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้อุทิศให้หรือเป็นของกยท.

2) กยท. อาจมีรายได้จากเงินอุดหนุนทั่วไปที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามความเหมาะสมเป็นคราวๆเพื่อดำเนินกิจการหรือขยายกิจการตามความเหมาะสม เงินอุดหนุนจากภาคเอกชนหรือองค์กรอื่นรวมทั้งจากต่างประเทศหรือองค์การระหว่างประเทศ ค่าธรรมเนียมค่าบำรุงค่าตอบแทนค่าบริการหรือรายได้จากการดำเนินการหรือการลงทุน และดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินของ กยท.

ยุทธศาสตร์ของการยางแห่งประเทศไทย (กยท.)

การยางแห่งประเทศไทยได้กำหนดแผนวิสาหกิจการยางแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 1 (พ.ศ.2559-2563) โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์เป้าประสงค์ตัวชี้วัดกลยุทธ์ภายใต้ 7 ยุทธศาสตร์ดังนี้
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตมีเป้าประสงค์เพื่อให้การผลิต

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
กลยุทธ์ที่ 1 : กลยุทธ์พัฒนาผลผลิตเกษตรกรชาวสวนยาง 1.1 ส่งเสริมและสนับสนุนการปลูกแทนยางเก่าด้วยยางพันธุ์ดีและ ไม้ยืนต้นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ	1. ผลผลิตส่งเสริมการปลูกยางพันธุ์ดีและ ไม้ยืนต้นที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจ 2. โครงการปลูกยางพาราในพื้นที่ว่างเปล่าในเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p>1.2 ส่งเสริมให้ปลูกสร้างสวนยางในพื้นที่ที่เหมาะสมด้วยยางพันธุ์ดีที่ให้ผลผลิตต่อไร่สูงกว่า RRIM 600</p> <p>1.3 จัดหาปัจจัยการผลิตให้ครอบคลุมในการปลูกสร้างสวนยางเพื่อลดต้นทุนการผลิต</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 2</u> : กลยุทธ์ส่งเสริมและสนับสนุนการแปรรูปยางพารา</p> <p>2.1 กำหนดมาตรฐานกระบวนการแปรรูปยาง</p> <p>2.2 ถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการแปรรูปยางพาราเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐาน</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 3</u> : กลยุทธ์ส่งเสริมและสนับสนุนการผลิตผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>3.1 ถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิตยางพาราเป็นผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>3.2 ส่งเสริมการแปรรูปยางพาราเป็นผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>3.3 การกำหนดมาตรฐานคุณภาพยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>3.4 จัดตั้งศูนย์ทดสอบรับรองยางพาราและผลิตภัณฑ์ยาง</p>	

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การวิจัยและพัฒนาเพื่อสนับสนุนประสิทธิภาพการผลิตและเพิ่มมูลค่าผลผลิตมีเป้าประสงค์เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยหรือเทคโนโลยีจากงานวิจัยที่สนับสนุนประสิทธิภาพการผลิตและเพิ่มมูลค่าผลผลิต

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p><u>กลยุทธ์ที่ 1</u> : กลยุทธ์การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและคุณภาพที่เป็นวัตถุดิบ</p> <p>1.1 วิจัยพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับวัสดุปลูก</p> <p>1.2 วิจัยเทคโนโลยีการปลูกพืชคลุมในสวนยาง</p> <p>1.3 การพัฒนาพันธุ์ยางทนแล้ง</p> <p>1.4 วิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีการกรีดยางที่เหมาะสม</p> <p>1.5 การวิจัยโรคยางพารา</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 2</u> : กลยุทธ์การวิจัยเศรษฐกิจและการตลาดยาง</p> <p>2.1 การพัฒนาระบบตลาดยางในประเทศและต่างประเทศ</p> <p>2.2 การวิจัยพฤติกรรมกรรมการผลิตการปรับตัวและแนวทางการลดต้นทุนการผลิตของเกษตรกรและกลุ่มเกษตรกร</p> <p>2.3 การศึกษาวิจัยระบบโลจิสติกส์ภายในประเทศและต่างประเทศ</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 3</u> : กลยุทธ์การพัฒนาด้านอุตสาหกรรมแปรรูปยางดิบและผลิตภัณฑ์ยาง</p> <p>3.1 สนับสนุนการผลิตและใช้ผลิตภัณฑ์ยางเพื่อทดแทนการนำเข้าและขยายตลาดส่งออก</p> <p>3.2 การผลิตผลิตภัณฑ์ยางเพื่อใช้ทางการแพทย์</p> <p>3.3 การพัฒนาผลิตภัณฑ์ยางเพื่อขยายโอกาสทางการค้าของอุตสาหกรรมยาง</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 4</u> : กลยุทธ์การแสวงหาและร่วมงานวิจัยและพัฒนาจากองค์กรทั้งในและระหว่างประเทศ</p>	<p>1. โครงการสำรวจและศึกษาผลงานวิชาการ</p> <p>2. โครงการการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตวัสดุปลูก</p> <p>3. โครงการการพัฒนาพันธุ์ยางทนแล้ง</p> <p>4. โครงการวิจัยและพัฒนากระบวนการตรวจรับรอง</p> <p>5. การพัฒนาพันธุ์ยางของเกษตรกรและเอกชน</p> <p>โครงการศึกษาอัตราปุ๋ยที่เหมาะสมในยางพาราพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูง</p> <p>6. โครงการการศึกษาวิเคราะห์ตลาดยางเงินทั้งระบบเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันของไทย</p> <p>7. โครงการวิเคราะห์ทางเลือกในการตัดสินใจแปรรูปยางของสถาบันเกษตรกร</p> <p>8. โครงการต้นทุนการผลิตยางของเกษตรกร</p> <p>9. โครงการการศึกษาการเชื่อมโยงโลจิสติกส์ที่เหมาะสมสำหรับอุตสาหกรรมยางตามแนวเส้นทางอ่าวไทย – อันดามัน</p>

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p>4.1 เสริมสร้างความร่วมมือระหว่าง กยท. กับองค์กรยางระหว่างประเทศโดยการทำงานวิจัยหรือเข้าเป็นสมาชิกองค์กรระหว่างประเทศ</p> <p>4.2 สนับสนุนการสร้างร่วมมือด้านยางพาราระหว่างต่างประเทศ</p> <p>4.3 ร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศในการจัดให้มีการประชุมสัมมนาระหว่างประเทศเพื่อเสนอผลงานจากความร่วมมือหรือการร่วมกิจกรรม</p>	

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเพิ่มประสิทธิภาพตลาดและ โลจิสติกส์ มีเป้าหมายเพื่อให้การดำเนินงานด้านตลาดและ โลจิสติกส์ยางพารามีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p><u>กลยุทธ์ที่ 1</u>: กลยุทธ์การพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถด้านการตลาด</p> <p>1.1 วิเคราะห์ Situation analysis</p> <p>1.2 บูรณาการข้อมูลข่าวสารมาใช้ในการบริหารจัดการด้านตลาดและ โลจิสติกส์</p> <p>1.3 นำระบบ Management information system ในการบริการจัดการข้อมูลข่าวสาร</p> <p>1.4 ยกระดับตลาดยางพาราและสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล</p> <p>1.5 เพิ่มช่องทางการจัดจำหน่ายให้แก่ผู้ประกอบการยาง</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 2</u> : กลยุทธ์การพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถในการบริหารจัดการ โลจิสติกส์และ ไซ่อุปทานยางพารา</p>	<p>1. ผลผลิต : การจัดการตลาดประมูลยางพาราแบบครบวงจร</p>

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p>2.1 การสนับสนุนพื้นฐานการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกด้าน โลจิสติกส์</p> <p>2.2 การปรับปรุงหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขเพื่อเอื้อต่อการอำนวยความสะดวกทางการค้าและบริการ</p> <p>2.3 การสร้างและพัฒนาระบบโซ่คุณค่าในโซ่อุปทาน</p>	<p>1. ผลผลิต : การจัดการตลาดประมูล ยางพาราแบบครบวงจร</p>

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การเพิ่มประสิทธิภาพการหารายได้และจัดเก็บค่าธรรมเนียมขององค์กรมีเป้าประสงค์เพื่อให้การดำเนินงานการหารายได้ขององค์กรและการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p><u>กลยุทธ์ที่ 1</u> : กลยุทธ์การเพิ่มรายได้</p> <p>1.1 เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตด้านสวนยางและด้านโรงงาน</p> <p>1.2 เพิ่มรายได้จากการดำเนินงานอื่นๆเช่น จำหน่ายปัจจัยการผลิตศูนย์เรียนรู้ศูนย์ทดสอบ ห้องปฏิบัติการและธุรกิจเกี่ยวเนื่องกับยางพารา</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 2</u> : กลยุทธ์การเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากการส่งยางออกนอกราชอาณาจักรอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>2.1 กำหนดหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขในการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากการส่งยางออกนอกราชอาณาจักรในอัตราที่เหมาะสม</p> <p>2.2 เรียกเก็บค่าธรรมเนียมอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>2.3 จัดให้มีระบบการตรวจสอบและประเมินผลการเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียม</p>	<p>1. โครงการการบริหารจัดการสวนยางสวนป่าล้ม กยท.อย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>2. โครงการจำหน่ายวัสดุปลูกพันธุ์ยาง พันธุ์ป่าล้มน้ำมัน</p> <p>3. โครงการการเพิ่มปริมาณผลผลิตด้านโรงงาน</p> <p>4. โครงการจัดซื้อและบำรุงรักษาโรงงาน</p>

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p>กลยุทธ์ที่ 3 : กลยุทธ์การบริหารงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ</p> <p>3.1 วิเคราะห์ความคุ้มค่าการลงทุนของโครงการที่ก่อให้เกิดรายได้</p> <p>3.2 บริหารการใช้จ่ายงบประมาณ (งบลงทุน)</p> <p>3.3 ติดตามและประเมินผลการดำเนินโครงการ</p>	

ยุทธศาสตร์ที่ 5 พัฒนาเกษตรกรชาวสวนยางสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางมีเป้าประสงค์เพื่อให้เกิดการพัฒนาเกษตรกรชาวสวนยางสถาบันเกษตรกรชาวสวนยางและผู้ประกอบกิจการยางทั้งระบบให้มีรายได้เพิ่มขึ้นคุณภาพชีวิตดีขึ้นและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p>กลยุทธ์ที่ 1 : กลยุทธ์การพัฒนาเกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>1.1 ส่งเสริมสนับสนุนให้เกษตรกรชาวสวนยางปลูกสร้างสวนยางด้วยวิธีเกษตรดีที่เหมาะสม</p> <p>1.2 ส่งเสริมและให้ความรู้ในการเก็บเกี่ยวและแปรรูปผลผลิตยางพาราอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ</p> <p>1.3 ส่งเสริมให้เกษตรกรใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการบริหารสวนยางยั่งยืน</p> <p>1.4 การพัฒนาคุณภาพชีวิต</p> <p>1.5 ถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตผลิตภัณฑ์ยางแก่เกษตรกร</p> <p>กลยุทธ์ที่ 2 : กลยุทธ์การพัฒนาสถาบันเกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>2.1 ส่งเสริมและพัฒนาสถาบันเกษตรกรฯให้รวมกลุ่มสร้างความเข้มแข็งและสร้างเครือข่าย</p>	<p>1. โครงการจัดการศูนย์เรียนรู้</p> <p>2. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่เกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>3. โครงการส่งเสริมการรวมกลุ่มของเกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>4. โครงการหมู่บ้านเฉลิมพระเกียรติ 50 พรรษา มหาวชิราลงกรณ์ (51 หมู่บ้าน)</p> <p>5. โครงการถ่ายทอดเทคโนโลยีสู่สถาบันเกษตรกร</p> <p>6. โครงการเชื่อมโยงเครือข่ายสถาบันเกษตรกร</p> <p>7. โครงการฝึกอบรมช่างกรีดยาง (ตามโครงการลุ่มน้ำปากพนังตามพระราชดำริ)</p> <p>8. โครงการจัดทำระเบียบการยางแห่งประเทศไทยว่าด้วยการจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง พ.ศ. 2558</p>

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p>2.2 ให้ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านการผลิตการแปรรูปและด้านการตลาด</p> <p>2.3 ให้บริการข้อมูลข่าวสารและให้คำปรึกษาด้านยางพารา</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 3</u> : กลยุทธ์การจัดสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง</p> <p>4.1 จัดทำหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดสิทธิการได้รับการจัดสวัสดิการตาม พรบ. การยางแห่งประเทศไทย</p> <p>4.2 บริการจัดการเงินสวัสดิการเพื่อเกษตรกรชาวสวนยาง</p>	

ยุทธศาสตร์ที่ 6 การเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการองค์กรมีเป้าประสงค์เพื่อการจัดการองค์กรมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p><u>กลยุทธ์ที่ 1</u> : กลยุทธ์การพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพ</p> <p>1.1 จัดการฝึกอบรมบุคลากรแบบมุ่งสมรรถนะ</p> <p>1.2 สนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนารายบุคคล (Individual development plan : IDP)</p> <p>1.3 ส่งเสริมให้กยท. เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 2</u> : กลยุทธ์การเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงาน</p> <p>2.1 นำระบบตัวชี้วัด (KPI) มาใช้ในการประเมินผลการปฏิบัติงาน</p>	<p>1. โครงการพัฒนาบุคลากรแบบมุ่งสมรรถนะภายใต้แผนแม่บททรัพยากรบุคคล</p> <p>2. โครงการพัฒนาบุคลากรเพื่อสนับสนุนความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม CSR</p> <p>3. โครงการพัฒนาบุคลากรก่อนเปลี่ยนสายงาน/ตำแหน่ง (เลื่อนระดับตามเงื่อนไข)</p> <p>4. โครงการพัฒนาการจัดการความรู้</p> <p>5. โครงการจัดทำแผนและติดตามผลการฝึกอบรม</p> <p>6. โครงการจัดทำเส้นทางความก้าวหน้าในสายอาชีพ (Career Path)</p>

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p>2.2 นำระบบการบริหารความเสี่ยงและควบคุมภายในมาใช้ในการดำเนินงานอย่างบูรณาการ</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 3 : กลยุทธ์การบริหารระบบข้อมูลสารสนเทศ</u></p> <p>3.1 สนับสนุนระบบเครื่องคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ให้มีประสิทธิภาพ</p> <p>3.2 พัฒนาระบบงานและโปรแกรม</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 4 : กลยุทธ์การบริหารองค์กรตามหลักธรรมาภิบาล</u></p> <p>4.1 ส่งเสริมการกำกับดูแลกิจการที่ดีและการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม</p> <p>4.2 การปฏิบัติงานของหน่วยตรวจสอบภายใน</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 5 : กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ความรู้วิชาการยางพารา</u></p> <p>5.1 สำรวจรวบรวมกำลังการผลิตพันธุ์ยางเพื่อการค้าของเอกชนปี 2559</p> <p>5.2 ผลิตเอกสารสิ่งพิมพ์สื่อทางวิชาการ</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 6 : กลยุทธ์การพัฒนากุศลกรด้านการวิจัย</u></p> <p>6.1 ถ่ายทอดเทคโนโลยีและต่อ ยอดผลงานวิจัยด้านยางพารา</p> <p>6.2 แลกเปลี่ยนนักวิจัยและประสานความร่วมมือด้านงานวิจัยยางพาราระหว่างประเทศ</p>	<p>7. โครงการพัฒนาระบบสวัสดิการสิทธิประโยชน์ของพนักงานให้สอดคล้องกับค่าจ้างแต่ละตำแหน่ง</p> <p>8. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการองค์กร</p> <p>9. โครงการเพิ่มประสิทธิภาพด้านนโยบายและแผนขององค์กร</p> <p>10. โครงการประชาสัมพันธ์เพื่อสื่อสารองค์กร</p> <p>11. โครงการด้านปฏิบัติการคอมพิวเตอร์</p> <p>12. โครงการพัฒนาระบบสื่อสารข้อมูล</p> <p>13. โครงการพัฒนาฐานข้อมูลสารสนเทศ</p> <p>14. โครงการพัฒนาระบบงานและโปรแกรม</p> <p>16. โครงการพัฒนาระบบงานการตรวจสอบภายใน</p> <p>17. โครงการประเมินคุณภาพงานการตรวจสอบภายใน</p>

ยุทธศาสตร์ที่ 7 การสนับสนุนนโยบายแห่งรัฐมีเป้าหมายประสงค์เพื่อให้การดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาลด้านยางพาราเป็นไปตามเป้าหมาย

กลยุทธ์/แนวทาง	แผนงาน/ผลผลิต/โครงการ
<p><u>กลยุทธ์ที่ 1</u> : กลยุทธ์การให้ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายแก่รัฐบาล</p> <p>1.1 จัดทำแผนพัฒนายางพาราทั้งระบบและการรักษาเสถียรภาพราคายาง</p> <p><u>กลยุทธ์ที่ 2</u> : กลยุทธ์ดำเนินการตามนโยบายที่รัฐบาลมอบหมาย</p> <p>2.1 ปฏิบัติตามนโยบายที่ได้รับมอบหมาย</p>	<p>1. โครงการช่วยเหลือเกษตรกรที่ได้รับผลกระทบจากอุทกภัยวาตภัยและดินถล่ม</p> <p>2. โครงการสร้างมูลค่าเพิ่มกั้นชนรักษาเสถียรภาพราคายาง</p> <p>3. โครงการพัฒนาตลาดและแปรรูปยางเพื่อเพิ่มมูลค่า</p> <p>4. โครงการสนับสนุนสินเชื่อเกษตรกรชาวสวนยางรายย่อยเพื่อประกอบอาชีพเสริม</p>

